Kutsu

2004

Sisältö

Propositio I 3
Skolium 3
Propositio II 5
Skolium 6
Propositio III 8
Skolium 8
Propositio IV 11
Skolium 12
Propositio V 15
Skolium 15
Propositio VI 18
Skolium 18
Propositio VII 21
Skolium 21

Propositio I

Sivilisaation voitosta ei puutu mitään. Ei poliittista terroria eikä affektiivista köyhyyttä. Eikä universaalia steriiliyttä. Autiomaa ei voi laajentua enempää: se on kaikkialla. Mutta se voi silti syventyä. Kohdatessaan katastrofin ilmeisyyden, on olemassa ihmisiä, jotka suuttuvat, ja ihmisiä, jotka huomioivat, niitä, jotka tuomitsevat ja niitä, jotka järjestäytyvät. Me olemme niiden joukossa, jotka järjestäytyvät.

Skolium

Tämä on kutsu. Se on siis suunnattu niille, jotka voivat kuulla sen. Tarkoitus ei ole esittää, argumentoida tai vakuuttaa. Siirrymme suoraan siihen mikä on *ilmeistä*. Siinä ei ole ensisijaisesti kyse logiikasta tai päättelystä.

Se kiinnittyy siihen, mikä on aistittavaa, *maailmoihin*.

Jokaisessa maailmassa on ilmeisyytensä.

Se, mikä on jaettua tai mikä erottaa. Se, minkä jälkeen kommunikaatiosta tulee taas mahdollista, kommunikaatiosta joka ei ole enää ennaltaoletettua, vaan joka on rakennettava.

Ja näistä *ilmeisyyksistä* koostuva verkosto, joka luo meidät, meidät on opetettu niin hyvin epäilemään sitä, välttämään sitä, kätkemään se, pitämään se itsellämme. Meidät on opetettu niin hyvin, että emme löydä sanoja halutessamme huutaa. Mitä taas tulee vallitsevaan järjestykseen, kaikki tietävät mistä se koostuu: imperiumi tuijottaa meitä vasten kasvoja. Siitä, että kuolevan yhteiskuntajärjestyksen keinotekoiselle luonteelle ei ole mitään muuta oikeutusta kuin absurdi päättäväisyytensä – vanhuudenhöperö päättäväisyytensä – jolla se yksinkertaisesti jatkaa *kitumistaan*; siitä, että globaali ja kansallinen poliisi ovat saaneet vapaat kädet hankkiutua eroon niistä, jotka eivät mukaudu; siitä, että sydämeensä haavoitettu sivilisaatio ei enää kohtaa mitään muuta kuin omat rajansa aloittamassaan loputtomassa sodassa;

siitä, että tämä harkitsematon matka, jo lähes vuosisadan mittainen, ei tuota mitään muuta kuin suuronnettomuuksia; siitä, että ihmismassat mukautuvat tähän asioiden järjestykseen valheiden, kyynisyyden, raaistumisen ja pillereiden avulla;

— Kukaan ei voi enää väittää olevansa huomaamatta näitä asioita. Ja tämä hupi, joka kostuu suuronnettomuuden jatkuvasta kuvailusta vaihtelevalla hyväntahtoisuudella, on vain yksi keino sanoa: ”näin asiat ovat”; häpeän palkinto menee toimittajille, kaikille niille, jotka esittävät joka aamu löytävänsä uudestaan saman kärsimyksen ja korruption, jonka he huomasivat jo päivää aiemmin.

Toistaiseksi, kaikista häkellyttävintä ei ole imperiumin ylimielisyys, vaan enemmin vastahyökkäyksen heikkous. Kuin valtava halvaus. Massahalvaus, jonka seurauksena ihmiset sanovat – silloin kun he vielä puhuvat – ettei mitään ole tehtävissä. Joskus he kuitenkin myöntävät, rajoilleen työnnettynä, että ”on niin paljon tehtävää”.

Mikä merkitsee saman asian sanomista.

Halvaannuksen marginaalissa on lisäksi ”meidän on pakko tehdä jotakin, mitä tahansa”-aktivistit. Seattle, Praha, Genova, kamppailu GMO:ta vastaan, työttömien liike; olemme tehneet osamme, olemme valinneet puolemme viime vuosien kamppailuissa; ja emme todellakaan tarkoita ATTACin tai *Tute Bianchen* (suom. Valkohaalarit) puolta.

Protestien kansanperinne on lakannut viihdyttämästä meitä.

Viimeisen vuosikymmenen aikana olemme kuulleet lukiolaisten oksentavan suustaan mekaanisesti marxismi-leninismin tylsää monologia. Olemme nähneet puhtaimman anarkismin kieltävän *myös* sen mitä he eivät käsitä.

Olemme nähneet kaikista pitkäpiimäisimmän ekonomismin – sen josta ystävämme kirjoittavat *Le Monde Diplomatiquessa* – tulevan uudeksi kansanuskonnoksi. Ja negrismin puskevan itsensä globaalin vasemmiston intellektuaalisen tien ainoaksi vaihtoehdoksi. Vasemmistolainen militantismi on kaikkialla palannut rakentamaan huteria rakennelmiaan, masentavia verkostojaan, loppuun kulumiseen asti.

Kytiltä, ammattiliitoilta ja muilta epämuodollisilta byrokratioilta kesti ainoastaan kolme vuotta hajottaa lyhytaikainen globalisaation vastainen liike. Kontrolloida sitä. Jakaa se erillisiin ”kamppailujen alueisiin”, joista jokainen on yhtä voittoa tuottava kuin miten steriili se on.

Näinä päivinä Davosista Porto Alegreen, Ranskan pomojen Medef-ammattiliitosta Espanjan CNT:hen, kapitalismi ja antikapitalismi osoittavat kohti samaa puuttuvaa horisonttia. *Suurtuhon hallinnan* samaa typistettyä näköpiiriä.

Tätä vallitsevaa hävitystä ei vastusta mikään muu kuin toinen hävitys, joka on ainoastaan huonommin varusteltu.

Kaikkialla on sama typerä käsitys onnellisuudesta. Samat tökeröt valtapelit. Samat vaarattomaksi tehdyt pinnallisuudet. Sama tunteellinen lukutaidottomuus. Sama autiomaa.

Sanomme, että tämä aikakausi on autiomaa, ja että tämä tämä autiomaa syvenee lakkaamatta. Tämä ei ole poeettinen laite, se on ilmeistä. Tämä itsestäänselvyys pitää toisia otteessaan. Erityisesti repeämää kaiken protestoivan, kaiken kieltävän ja kaiken suurtuhosta jaarittelevan kanssa.

Kieltäjät vapauttavat itsensä velvollisuudesta.

Kaikki vaikuttaa siltä, että vasemmistolaiset kasaavat syitä kapinalle samalla tavoin kuin johtajat kasaavat syitä hallinnalle. Toisin sanoen *samalla nautinnolla.* Autiomaa on maailmojen asteittain etenevää autioittamista – omaksumamme tapa elää *ikään kuin* emme olisi tästä maailmasta. Autiomaa on olemassa väestöjen jatkuvassa, massiivisessa ja suunnitelmallisessa proletarisaatiossa, kuten Kalifornian lähiöissä, missä tuska piilee juuri siinä tosiasiassa, ettei kukaan *vaikuta* kokevan sitä.

Se, ettei nykyhetken autiomaata havaita, tekee siitä ainoastaan karumpaa.

Jotkut ovat yrittäneet nimetä autiomaan. Osoittaakseen mitä vastaan on taisteltava – ei jonkun ulkomaan agentin toimintana, vaan suhteiden sommitelmana. He ovat puhuneet spektaakkelista, biovallasta tai imperiumista. Tämä on kuitenkin ainoastaan lisännyt hämmennystä.

Spektaakkeli ei ole yksinkertaisesti typistettävissä massamediaksi. Se elää yhtä lailla siinä julmuudessa, jolla meidän oma *kuvamme* heitetään loputtomasti meille takaisin päin kasvoja.

Biovalta ei ole synonyymi sosiaaliturvalle, hyvinvointivaltiolle tai lääketeollisuudelle; vaan se kiinnittyy miellyttävästi siihen miten hoivaamme kehojamme, tietynlaisessa *fyysisessä* etääntymisessä niin itsestämme kuin myös toisistamme.

Imperiumi ei ole maapallon ulkopuolinen olento, hallitusten maailmanlaajuinen salaliitto, finanssiverkostot, teknokraatit tai ylikansalliset yritykset.

Imperiumi on kaikkialla *mitään ei tapahdu.* Kaikkialla *asiat toimivat.*

Missä tahansa *tavallinen tilanne* vallitsee.

Jatkamme vihollisen näkemistä meidät kohtaavana subjektina – sen sijaan että *kokisimme* sen *meitä yhteen sitovana* suhteena – kahlitsemme itsemme kahlitsemisemme vastaiseen kamppailuun. Me tuotamme kaikista pahimmat valtasuhteet ”vaihtoehdon” varjolla. Me perustamme

kauppoja, jotka kauppaavat kauppatavaroiden vastaista kamppailua. Näemme antiautoritaarisen kamppailun auktoriteettien nousun, machon feminismin, ja antifasistien tekemät lynkkaukset.

Osallistumme joka hetki tilanteeseen. Tilanteessa ei ole subjekteja tai objekteja, minua ja toisia, minun haluani ja todellisuutta – ainoastaan suhteiden summa, tilanteen leikkaavien virtausten kokoonpano. On olemassa laajempi asiayhteys – kapitalismi, sivilisaatio, imperiumi, kuten haluat. Laajempi asiayhteys, minkä tarkoitus ei ole ainoastaan kontrolloida jokaista tilannetta, vaan vielä pahempaa etsiä mahdollisimman usein keinoja, jotta mitään *tilannetta ei ole*. Katumme ja kotimme, kielemme ja tunteemme, ja tätä kaikkea ajava maailmanlaajuinen rytmi, ovat kaikki suunniteltu *ainoastaan sitä vaikutusta varten*. Kaikkialla maailmat sulautetaan toisiinsa ja jätetään huomiotta.

Tilanteen puuttuminen on ”tavallinen tilanne”.

Järjestäytyminen tarkoittaa: tilanteesta poistumista eikä ainoastaan sen haastamista. Puolien ottamista *siitä käsin*. Tarvittavien materiaalisten, emotionaalisten ja poliittisten solidaarisuuksien yhteen punomista. Tätä tekee jokainen lakko missä tahansa toimistossa, missä tahansa tehtaassa. Tätä tekee jokainen porukka. Jokainen maanalainen vastarintaliike; jokainen vallankumouksellinen tai vastavallankumouksellinen puolue. Järjestäytyminen tarkoittaa: antaa tilanteelle sisältöä. Tehden siitä todellista, käsinkosketeltavaa.

Todellisuus ei ole kapitalistinen.

Asemamme tilanteessa määrittää tarpeemme luoda liittolaisuuksia ja perustaa joitain kanavia kommunikaatiolle, jotain laajempaa kiertoa.

Nämä uudet yhteydet vuorostaan jäsentävät uudelleen tilanteen.

Kutsumme tilannetta, jossa olemme, ”maailman sisällissodaksi”. Tilannetta, jossa ei ole enää mitään, mikä voi rajoittaa vastakkaisten voimien välistä yhteenottoa. Ei edes laki, joka astuu kuvaan yhtenä yleistetyn yhteenoton uutena muotona.

Me, josta tässä puhumme, ei ole määriteltävissä oleva, eristetty me; me ryhmänä. Se on *me asemana*. Tällä hetkellä tämä asema tuodaan esiin kaksinkertaisena erona: ensinnäkin erona kapitalistisesta arvontuotannosta; toiseksi erona kaikesta steriiliydestä, johon pelkkä imperiumin *vastustus* pakottaa, ulkoparlamentaarisesta tai muunlaisesta; sen vuoksi erona vasemmistosta. Tarkoitamme tässä irtautumisella vähemmän kommunikaatiosta kieltäytymistä käytännössä ja enemmän taipumusta niin intensiivisiin kommunikaation muotoihin, että toteutuessaan ne vievät suurimman osan vihollisen voimasta.

Lyhyesti sanottuna, tällainen asema viittaa Mustien panttereiden ja Saksan *Autonomen-liikkeen* kollektiivisten ruokaloiden räjähtävään voimaan, brittiläisten uusluddiittien puumajoihin ja sabotaasitaitoon, radikaalien feminististen huolellisesti valittuihin sanoihin, Italian autonomistien hintojen itsenäiseen massa-alentamiseen ja Kesäkuun 2. Liikkeen aseistettuun riemuun.

Tästä lähtien kaikki ystävyys on poliittista.

Propositio II

Kontrollin loputon lisääminen on toivoton reaktio järjestelmän ennustettavissa oleviin hajoamisiin. Mikään tunnettujen poliittisten identiteettien jakaumassa ilmaistu ei kykene johtamaan tuhon tuolle puolen. Siksi aloitamme vetäytymällä niistä. Me emme kilpaile mistään, me emme vaadi mitään. Me rakennamme itsemme voimana, materiaalisena voimana, autonomisena materiaalisena voimana globaalissa sisällissodassa. Tämä kutsu asettaa sen ehdot.

Skolium

Ranskassa kokeillaan uutta asetta joukkojen hajottamiseksi, eräänlaista puista sirpalekranaattia. Samaan aikaan Oregonissa ehdotetaan, että liikennettä pysäyttäviä aktivisteja odottaisi 25 vuoden vankeusrangaistus. Israelin armeijasta on tulossa kaikista merkittävin konsultti urbaanissa rauhoittamisessa; asiantuntijat kaikkialta maailmasta rientävät ihastelemaan viimeisimpiä keksintöjä kapinantorjunnassa, sekä hirvittäviä että hienovaraisia. Vaikuttaa siltä, että haavoittamisen taito – yhden vahingoittaminen sadan pelottamiseksi – on saavuttanut uudet mittasuhteet. Ja sitten on tietenkin vielä ”terrorismi”. Siis se, jonka Euroopan Komissio määrittelee seuraavalla tavalla: ”mikä tahansa tarkoituksella yksilön tai ryhmän tekemä hyökkäys yhtä tai useampaan maata vastaa, niiden instituutioita tai niiden väestöä, sekä tarkoituksenaan uhata ja/tai vakavasti heikentää tai tuhota jonkin maan poliittisia, taloudellisia tai yhteiskunnallisia rakenteita”. Yhdysvalloissa on enemmän vankeja kuin maanviljelijöitä.

Uudelleen järjestetty ja asteittain uudelleen haltuun otettu julkinen tila peitetään kameroilla. Kyse ei ainoastaan ole siitä, että valvonta on nyt mahdollista. Siitä on tullut nyt osittain *hyväksyttyä*. Kaikenlaiset listat epäillyistä kiertävät nyt laitokselta toiselle, ja me kykenemme hädin tuskin ottamaan selkoa niiden käytöstä. Poliisin suojelemat paramilitaariset jengit korvaavat nyt juorukellojen ja vasikoiden aseman, toisen aikakauden hahmot. Entinen CIA:n johtaja, yksi niistä henkilöistä *toisella puolella*, joka raivostumisen sijaan järjestäytyy, kirjoittaa Le Mondessa: ”Enemmän kuin terrorismin vastainen sota, pelissä on demokratian laajentaminen niihin osiin [arabi- ja muslimi] maailmasta, jotka uhkaavat liberaalia sivilisaatiota; sen rakentamista ja puolustamista, minkä parissa me olemme työskennelleet koko 1900-luvun, Ensimmäisen ja sitten Toisen maailmansodan aikana, jota seurasi kylmä sota – tai Kolmas maailmasota.”

Mikään tässä ei järkytä meitä; mikään ei yllätä meitä tai radikaalisti muuta tunnettamme elämää kohtaan. Synnyimme katastrofin sisällä ja olemme vakiinnuttaneet erikoisen ja mukavan tavan elää sen *keskellä*. Lähestulkoon intiimin. Niin kauan kuin me pystymme muistamaan, ei ole ollut muita kuin maailman sisällissodasta kertovia uutisia.

Meidät on kasvatettu selviytyjinä, *selviytymiskoneina*. Meidät on kasvatettu sen ajatuksen kanssa, että elämä muodostuu jatkuvasta eteenpäin menemisestä; välinpitämättömänä kävelemisestä, kunnes toiset identiteettisellä tavalla kävelevät ruumiit murskaavat meidät, kompastelevat ja tulevat murskatuiksi omalla vuorollaan. Loppujen lopuksi tämän aikakauden ainoa uutuus on se, ettei mitään tästä voida enää piilottaa. Tietyssä mielessä *kaikki tietävät tämän*. Tästä johtuu järjestelmän viime aikoina nähtävissä oleva kovettuminen: sen motiivit paljastetaan, olisi turhaa toivoa niiden katoavan.

Monet miettivät, miksi mikään vasemmiston tai äärivasemmiston osa, mikään poliittinen voima, ei kykene vastustamaan tätä asioiden kulkua. ”Me elämme yhä demokratiassa, eikö vain?” he voivat miettiä niin pitkään kuin haluavat: Mikään perinteisen politiikan kehyksessä ei kykene koskaan rajoittamaan autiomaan etenemistä, koska politiikka *on osa autiomaata*.

Sanoessamme näin, emme tee sitä edistääksemme ulkoparlamentaarista politiikkaa lääkkeenä liberaalidemokratiaan. Laaja manifesti ”Me olemme vasemmisto”, jonka ranskalaiset kansalaisten kollektiivit ja ”yhteiskunnalliset liikkeet” allekirjoittivat muutama vuosi sitten, ilmaisee tarpeeksi hyvin logiikkaa, joka on ajanut kolmenkymmenen vuoden ajan ulkoparlamentaarista politiikkaa: Emme halua kaapata valtaa, kaataa valtiota, jne.; joten me haluamme sen tunnustavan meidät vakavasti otettavana keskustelukumppanina.

Missä vain klassinen käsitys politiikasta vallitsee, sama impotenssi vallitsee tuhon edessä. Se ei muuta mitään, että tämä impotenssi on laajalle levinnyt monenlaisten ja lopulta *yhteen sovitettavissa olevien* identiteettien välille. Federation Anarchisten anarkistit, raatikommunistit, trotskistit Attacissa ja lainsäätäjä aloittavat samasta amputaatiosta, levittävät samaa autiomaata.

Heille politiikka on sitä mitä ratkaistaan, sanotaan, tehdään ja päätetään ihmisten kesken. Heidät kaikki yhteen keräävä yleiskokous, joka kokoaa kaikki ihmisolennot *abstraktiona kunkin omasta maailmasta*, muodostaa ihanteellisen poliittisen tilanteen. Talous, talouden piiri, seuraa johdonmukaisesti: on samaan aikaan välttämätöntä ja mahdotonta hallita kaikkea yleiskokouksen ulkopuolelle jätettyä. Kaikkea mikä rakennettiin ei-poliittiseksi ja mistä sitten tulee myöhemmin perhe, liiketoiminta, yksityiselämä, vapaa-aika, ajanviete, kulttuuri, jne.

Tällä tavalla klassinen määritelmä politiikasta levittää autiomaata: erottamalla ihmiset heidän maailmastaan, kytkemällä heidät irti asioiden verkosta, tavoista, sanoista, fetisseistä, affekteista, paikoista, heidän maailmansa muodostavista solidaarisuuksista, heidän *aistimasta* maailmasta, ja siitä, mikä antaa heille heidän erityisen sisältönsä.

Klassinen politiikkaa on ruumiiden loistavaa asettamista lavalle ilman maailmoja. Poliittisten yksilöllisyyksien teatraalinen yhteen kokoaminen ei voi kuitenkaan peittää sitä autiomaata mistä on kyse. Ei ole ihmisyhteisöä, joka olisi erotettu olentojen muodostamasta kokonaisuudesta. On maailmojen moninaisuus. Maailmojen, jotka ovat sitäkin todellisempia, koska ne ovat jaettuja ja elävät rinnakkain.

Politiikassa on tosiasiassa kyse erilaisten maailmojen välisestä vuorovaikutuksesta, liittoumista yhteen sopivien välillä ja selkkauksista yhteen sopimattomien välillä.

Tämän takia sanomme, että viimeisen kolmenkymmenen vuoden keskeinen poliittinen tosiasia on tapahtunut huomaamatta. Sitä ei voi kutsua poliittiseksi tekemättä vallankumousta itse poliittisen käsitteessä, koska se tapahtui niin syvällä todellisuuden tasolla. Sen vuoksi, että tällä todellisuuden tasolla myös tapahtuu jako siinä mikä on totta ja mikä ei. Tämä keskeinen tosiasia on eksistentiaalisen liberalismin riemuvoitto. Se tosiasia, että nyt pidetään luonnollisena kaikkien samastumista maailmaan heidän *omasta* erillisestä elämästään käsin. Se, että koostuu sarjasta *valintoja*, hyviä tai huonoja. Se, että jokainen voidaan määritellä erilaisten ominaisuuksien, *omistuksien* perusteella, jotka tekevät hänestä muuttuvien painoarvojensa perusteella ainoan ja vaihtamattomissa olevan olennon. Se, että ajatus *sopimuksesta* tiivistää yksilöiden välisen sitoutumisen täydellisesti, ja ajatuksessa kunnioittamisesta tiivistyy kaikki hyveet. Se, että kieli on ainoastaan työkalu yhteisymmärryksen saavuttamiseen.

Se, että maailma koostuu hallittavista asioista, ja toisaalta atomisoitujen yksilöiden muodostamasta merestä. Heillä taas on vuorostaan onnettomasti tapana muuttua esineiksi, antaen itsensä tulla hallituiksi.

Kyynisyydessä on tietenkin kyse ainoastaan yhdestä monista mahdollisista eksistentiaalisen liberalismin kliinisistä diagnooseista. Siihen sisältyy myös masennus, apatia, immuunivajavuustila (jokainen immuunijärjestelmä on luonteeltaan kollektiivinen), epärehellisyys, juridinen häirintä, krooninen tyytymättömyys, kielletty kiintymys, eristys, illuusio kansalaisuudesta ja kaiken anteliaisuuden menetys. Eksistentiaalinen liberalismi on levittänyt autiomaataan niin hyvin, että jopa kaikista vilpittömimmät vasemmistolaiset ilmaisevat utopiaansa juuri sen termein. ”Me rakennamme tasa-arvoisen yhteiskunnan, jossa jokainen yksittäinen henkilö antaa oman panoksensa ja jossa jokaisen henkilön tarpeet täytetään… Mitä tulee yksilöllisiin haluihin, se voisi olla tasa-arvoinen, jos jokainen henkilö kuluttaisi siinä mittakaavassa minkä verran hän on valmis osallistumaan. On luonnollisesti tarpeen määritellä uudelleen välineet, jolla voidaan

arvioida jokaisen henkilön panos," kirjoittavat Evianin G8-huippukokouksen vaihtoehtoisen, antikapitalistisen ja sodanvastaisen kylän järjestäjät tekstissä nimeltä *When Capitalism and Wage Labor Will Have Been Abolished!* (suom. Kun kapitalismi ja palkkatyö on lakkautettu!) Tässä on avain imperiumin voittoon: onnistumalla pysymään varjoissa, ympäröimällä kaikessa hiljaisuudessa itse alueen jota se ohjaa, kentän, jolla se käy ratkaisevan taistelunsa: *aistittavan* muovaamisen, aistimuksien määrittelemisen. Tällä tavalla se halvaannuttaa ennalta ehkäisevästi jokaisen puolustuksen aloittaessaan toimintansa, ja turmelee itse *ajatuksen* vastahyökkäyksestä. Voitto on saavutettu aina, kun militantti rojahtaa katsomaan toimintaelokuvaa raskaasta poliittisesta työstä koostuneen päivän jälkeen.

Nähdessään meidän vetäytyvän klassisen politiikan tuskallisista rituaaleista – yleiskokouksesta, kokouksesta, neuvottelusta, protestista, vaatimuksesta – kuullessaan meidän puhuvan *aistittavan* maailmasta työn, henkilötunnuksien, eläkkeiden tai liikkumisen vapauden sijasta, luovat meihin säälivän katseen. "Voi poloisia", he vaikuttavat sanovan, "he alistavat itsensä vähemmistöpolitiikkaan, he ovat vetäytyneet ghettoonsa, ja he luopuvat kaikesta kamppailun laajentamisesta. Heistä ei koskaan tule liikettä." Mutta me uskomme asian olevan täysin päinvastoin: juuri he itse alistavat itsensä vähemmistöpolitiikkaan puhumalla valheellisen objektiivisuuden kieltä, jonka painokkuus koostuu ainoastaan toistosta ja retoriikasta. Ketään ei huijata sillä peitellyllä ylenkatseella, jolla he seuraavat "ihmisten huolia" ja joka mahdollistaa heille kulkemisen työttömän henkilön luota paperittoman siirtolaisen luokse, lakkoilijan luota seksityöntekijän luokse *laittamatta koskaan itseään likoon.* Heidän tahtonsa laajentaa kamppailua ei ole muuta kuin tapa paeta niiden luota, *jotka ovat jo siinä* ja ennen kaikkea joiden kanssa he kammoksuisivat asua. Ja lopuksi juuri he ovat haluttomia myöntämään herkkyyden poliittisen merkityksen, koska he voivat ainoastaan turvautua *sentimentaalisuuteen* säälittävässä käännytystyössään. Kaiken kaikkiaan mielestämme on parempi aloittaa pienestä ja tiivistä ytimestä kuin laajasta ja väljästä verkostosta. Tuon selkärangattomuuden olemme tunteneet jo tarpeeksi pitkään.

Propositio III

Ne jotka vastaavat tilanteen kiireellisyyteen *reaktionsa* kiireellisyydellä vain lisäävät yleistä tukehtumista. Heidän tapansa puuttua asioihin, heidän *agitaationsa*, kertoo myös kaiken muun heidän politiikastaan. Meille tilanteen kiireellisyys vain mahdollistaa vapautumisen kaikista laillisuuden tai oikeutuksen pohdinnoista. Pohdinnoista, joista on joka tapauksessa tullut elinkelvottomia. Meitä ei pelota se, että voittoisan vallankumouksellisen liikkeen rakentaminen kaikessa laajuudessaan saattaa kestää sukupolven verran. Kohtaamme sen tyynesti. Aivan kuten kohtaamme tyynesti olemisemme *rikollisen* luonteen, ja tekojemme.

Skolium

Olemme tunteneet, ja tunnemme yhä, aktivismin houkutukset.

Vastahuippukokoukset, No-Border -leirit, valtaukset sekä kampanjat häätöjä, uusia turvallisuuslakeja ja vankiloita vastaan; sekä kaikki näitä seuraava. Jatkuvasti kasvava hajoavien kollektiivien vastaaminen samaan toiminnan hajoamiseen. Liikkeiden perässä juokseminen.

Voimamme tuntemista ad hoc -pohjalta, vain sillä hinnalla, että joka kerta palaamme pohjalla olevaan voimattomuuteen. Kovan hinnan maksamista jokaisesta kampanjasta. Antaen sen kulut-

taa kaiken voimamme. Sitten siirtyen seuraavaan, joka kerta hengästyneempänä, uupuneempana ja surullisempana.

Ja vähitellen *vaatimalla*, julistamalla, meistä tulee kykenemättömiä aistimaan sitoutumisemme oletettua perustaa, lävitsemme virtaavan kiireellisyyden luonnetta.

Aktivismi on ensimmäinen refleksi. *Standardivastaus* nykytilanteen kiireellisyyteen. Pomomme ja hallituksemme ovat totuttaneet meidät jatkuvaan mobilisaatioon kiireellisyyden nimissä, jopa silloin kun taistelemme heitä vastaan. Elämänmuotoja katoaa päivittäin; kasvi- ja eläinlajeja, ihmiskokemuksia ja lukemattomia suhteita elävien olentojen ja elämäntapojen välillä. Mutta kiireellisyydentunteemme liittyy vähemmän näiden sukupuuttojen nopeuteen kuin niiden peruuttamattomuuteen, ja jopa enemmän kyvyttömyyteemme asuttaa autiomaa uudestaan.

Aktivisti mobilisoi itsensä katastrofia vastaan. Mutta vain jatkaakseen sitä. Hänen kiireensä kuluttaa sen vähän, mitä maailmasta on jäljellä. Aktivistin vastaus kiireellisyyteen pysyy kiireellisyyden regiimin *sisällä*, vailla toivoa ulospääsystä tai sen keskeyttämisestä.

Aktivisti haluaa olla kaikkialla. Hän menee kaikkialle minne hajoavan koneen rytmi hänet vie. Kaikkialle hän tuo mukanaan käytännöllisen kekseliäisyytensä, katastrofin vastustuksensa juhlavan energian. Aktivisti epäilemättä on *liikkeessä.* Mutta hän ei koskaan vaivaudu ajattelemaan *miten on tehtävä.* Kuinka estää konkreettisesti autiomaan eteneminen, jotta voitaisiin odottamatta perustaa asuttavia maailmoja.

Hylkäämme aktivismin. Unohtamatta sitä, mikä antaa sille voimansa: tietynlainen tilanteessa läsnäolo. Liikkumisen helppous sen sisällä. Tapa lähestyä kamppailua, ei moraalisesta tai ideologisesta näkökulmasta, vaan teknisestä ja taktisesta.

Vanha vasemmistolainen militanttius tarjoaa vastakkaisen esimerkin. Militanttien jähmeydessä tilanteiden edessä on jotain merkittävää. Muistamme kohtauksen Genovasta: noin 50 *Ligue Communiste Révolutionnairen* militanttia heiluttaa punaisia lippujaan, joissa lukee ”100% vasemmalla”. Ne ovat liikkumattomia, ajattomia. Ne huutavat huolella valittuja iskulauseitaan, rauhanpoliisin ympäröimänä. Samaan aikaan muutaman metrin päässä jotkut meistä tappelevat *carabinierin* linjoja vastaan. Kyynelkaasuammuksia heitetään takaisin, katukiviä revitään irti heittämistä varten, polttopulloja tehdään roskiksesta löytyneistä pulloista ja kaadetuista Vespoista saadusta bensasta. Kun heidän on pakko kommentoida meitä, militantit puhuvat riskinotonhalusta, ajattelemattomuudesta. Heidän tekosyynsä on se, etteivät olosuhteet ole oikeat. Me sanomme ettei mitään puuttunut, kaikki oli siellä – paitsi he.

Hylkäämme militanttiudessa tämän tilanteesta poissaolon. Aivan kuten hylkäämme sen epäjohdonmukaisuuden, johon aktivismi meidät tuomitsee.

Aktivistit itse tuntevat tämän epäjohdonmukaisuuden. Ja siksi he aika ajoin kääntyvät vanhempiensa, militanttien, puoleen. He lainaavat heiltä strategiat, kamppailun alueet ja iskulauseet. Militanttiudessa heihin vetoaa johdonmukaisuus, rakenne ja uskollisuus, joka heiltä puuttuu. Tämä mahdollistaa sen, että aktivistit voivat turvautua uusvanhoihin iskulauseisiin ja vaatimuksiin – ”kansalaisuus kaikille”, ”ihmisten vapaa liikkuminen”, ”taattu toimeentulo”, ”ilmainen joukkoliikenne”.

Vaatimusten ongelma on siinä, että muotoillessaan tarpeet tavoilla, jotka tekevät ne ymmärrettäväksi vallalle, ne eivät sano *mitään* niistä tarpeista, ja siitä mitä todellisia muutoksia maailmassa vaaditaan niitä varten. Näin ollen ilmaisen joukkoliikenteen vaatiminen ei sano mitään tarpeestamme matkustaa liikuttamisen sijasta, tarpeestamme hitauteen. Lisäksi vaatimukset päätyvät usein myös peittämään todelliset konfliktit. Ilmaisen joukkoliikenteen vaatiminen vain jarruttaa pummilla matkustamisen tekniikoiden leviämistä, ainakin tässä tietyssä ympäristössä. Ihmisten

vapaan liikkuvuuden vaatiminen vain väistää kysymyksen käytännöllisestä pakenemisesta kontrollin kiristymiseltä. Taatun toimeentulon puolesta taisteleminen tarkoittaa, parhaimmillaan, itsemme tuomitsemista siihen illuusioon, että kapitalismista pois pääsemiseksi vaaditaan kapitalismin kohentamista. Minkä tahansa muodon se ottaa, kyseessä on aina sama umpikuja: liikkeelle laitetut subjektiiviset resurssit voivat olla vallankumouksellisia; silti ne pysyvät osana radikaalin reformismin ohjelmaa. Reformin ja vallankumouksen vastakkaisuuden ylittämisen verukkeella uppoamme otolliseen epäselvyyteen.

Nykyisessä katastrofissa on kyse maailmasta, jota aktiivisesti muutetaan asuinkelvottomaksi. Tavallaan kaiken sellaisen järjestelmällinen hävittäminen, mikä säilyi elettävissä olevana ihmisten välisissä suhteissa ja ihmisten suhteissa heidän maailmoihinsa. Kapitalismi ei olisi voittanut kaikissa osissa planeettaa ilman vallan tekniikoita, etenkin poliittisia tekniikoita. On kaikenlaisia tekniikoita: työkalujen kanssa tai ilman, ruumiillisia tai diskursiivisia, eroottisia tai kulinaarisia, kontrollin oppeja ja mekanismeja, ja on hyödytöntä tuomita tekniikoiden valta. Kapitalismin poliittiset tekniikat koostuvat ensinnä niiden siteiden murtamisesta, joiden avulla ryhmä löytää keinot tuottaa, samalla kertaa, elämisen ja olemisen olosuhteet. Erottamalla ihmisyhteisöt lukemattomista asioista – kivet ja metallit, kasvit, puut joilla on tuhat tarkoitusta, jumalat, henget, villit tai kesyt eläimet, lääkkeet ja psykoaktiiviset aineet, amuletit, koneet ja kaikki muut olennot, joiden kanssa ihmisryhmät muodostavat maailmoja.

Turmelemalla kaiken yhteisen, erottamalla ryhmät olemisensa keinoista ja heihin kytketystä tiedosta, poliittinen järki sanelee hyödykkeiden tunkeutumisen kaikkien suhteiden välittäjäksi. Aivan kuten oli välttämätöntä ottaa noidat hengiltä, tarkoittaen heidän lääkintää koskevan tiedon sekä myös heidän mahdollistamaa liikettä eri maailmojen välillä, nykypäivän viljelijöiden täytyy luopua kyvystään istuttaa omat siemenensä ylläpitääkseen ylikansallisten suuryhtiöiden ja muiden maatalouspolitiikan organisaatioiden otetta.

Kapitalismin poliittiset tekniikat löytävät keskittämisen huippukohtansa nykypäivän metropoleissa. Metropoli on ympäristö, jossa loppujen lopuksi ei jäljellä lähestulkoon mitään haltuun otettavaa. Ympäristö jossa kaikki on tehty niin että ihminen suhteutuu vain itseensä, luo vain itsensä erillään muista elämänmuodoista, törmää heihin tai käyttää heitä *kohtaamatta* heitä koskaan.

Tämän erillään olon taustalla, ja säilyttäjänä, kaikkein pienimmätkin yritykset elää hyödykkeiden ulkopuolella on kriminalisoitu. Laillisuuden kenttä on jo aikaa sitten kutistettu moninaisiin elämästä mahdotonta tekeviin rajoitteisiin, oli kyse sitten palkkatyöstä tai itsensä työllistämisestä, vapaaehtoistyöstä tai militanttiudesta.

Kun tämä kenttä muuttuu koko ajan elinkelvottomammaksi, kaikki mikä voisi auttaa elämän tekemistä mahdollisesti on muutettu rikokseksi.

Aktivistien väittäessä, että ”kukaan ei ole laiton”, meidän on tunnustettava asian olevan päinvastoin: nykypäivänä täysin laillinen oleminen tarkoittaisi täysin alistettua olemassaoloa.

On veronkiertoa, kuvitteellista työllisyyttä, sisäpiirikauppoja ja valekonkursseja, määrärahojen kavallusta ja vakuutuspetosta, tukien huijaamista ja väärennettyjä asiakirjoja. On olemassa lentokoneen tavaratilassa tehtyjä matkoja, matkoja kaupunkien ja maiden läpi matkustamista ilman matkalippua. Pummilla matkustaminen ja pölliminen ovat tuhansien ihmisten päivittäisiä käytäntöjä metropoleissa. Ja on laittomia siemenkaupan muotoja, jotka ovat pelastaneet monia kasvilajeja. On laitonta toimintaa, jolla on funktio kapitalistisessa maailmanjärjestelmässä. Joitain siedetään, toisiin rohkaistaan ja vielä jopa niitä, joista rangaistaan. Jättömaalle improvisoidul-

la kasvipuutarhalla on täysin mahdollista joutua puskutraktorin jyräämäksi ennen ensimmäistä sadonkorjuuta.

Jos tarkastelemme poikkeuslakien ja tavanomaisten säännöksien kokonaisuutta, joka hallitsee tiloja, joiden läpi jokainen kulkee päivittäin, ei ole yhtäkään henkeä, jolle voitaisiin taata rankaisemattomuus. Olemassa olevat lait, koodit ja oikeuspäätökset voivat tehdä kaikesta olemisesta rangaistavaa; kyse olisi ainoastaan niiden kirjaimellisesta soveltamisesta.

Emme ole valmiita lyömään vetoa sen puolesta, että pelastus kasvaa siellä missä aavikko kasvaa. Mitään ei voi tapahtua, mikä ei ala irtautumisena kaikesta siitä mikä kasvattaa *tätä* autiomaata.

Tiedämme, että voiman rakentaminen missä tahansa mittakaavassa vie aikaa. On paljon asioita, joita emme osaa enää tehdä. Oikeastaan me kaikki kehitysmaissa modernisaatiosta ja koulutuksesta hyötyneet emme hädin tuskin osaa tehdä mitään itse. Jopa kasvien keräämistä ruoaksi tai lääkkeeksi koristeen sijaan pidetään parhaimmillaankin vanhahtavana, pahimmillaan sympaattisena harrastuksena.

Teemme yksinkertaisen havainnon: jokainen voi saada haltuunsa jonkin verran resursseja ja tietoa, jotka tulevat saataville pelkästään täällä vahan maailman mailla elämisestä; ja voimme kommunisoida ne.

Kyse ei ole siitä eletäänkö rahan kanssa vai ilman sitä, ostaako vai varastaako, käydä töissä vai olla käymättä, vaan siitä miten käyttää meillä olevaa rahaa autonomiamme lisäämiseksi hyödykkeiden piiristä. Ja jos suosimme varastamista työnteon sijaan, omaa tuotantoa varastamisen sijaan, kyse ei ole minkäänlaisesta puhtautta koskevasta huolesta. Se johtuu hyödykkeiden virtojen kanssa tulevista vallan virroista, meidän selviytymisemme määrittävästä subjektiivisesta alistumisesta, on tullut liian kallista.

On olemassa monia asiattomia tapoja sanoa sen mitä suunnittelemme: Emme halua lähteä maaseudulle emmekä omaksua uudelleen muinaista tietoa ja kasata sitä kasaamisen itsensä vuoksi. Meitä ei kiinnosta pelkkä keinojen uudelleen haltuun ottaminen. Emme myöskään halua rajata itseämme tiedon uudelleen omaksumiseen. Jos laitamme yhteen kaiken sen tiedon ja tekniikat, kaiken aktivismin kentällä nähdyn kekseliäisyyden, emme saisi siltikään aikaiseksi vallankumouksellista liikettä. Kyse on ajallisuudesta. Olosuhteiden luomisesta, missä hyökkäys voi *ylläpitää* itseään kuihtumatta, muodostaa sen ylläpitämisen mahdollistavat materiaaliset solidaarisuudet.

Uskomme että vallankumousta ei ole ilman jaetun materiaalisen voiman muodostamista. Emme sivuuta tähän uskomukseen liittyvää anakronismia.

Tiedämme olevan sekä liian aikaista että liian myöhäistä. Tästä syystä meillä on aikaa.

Olemme lakanneet odottamasta.

Propositio IV

Me asetamme kääntymispisteen, tien ulos autiomaasta, pääoman lopun, siihen intensiteettiin, jolla jokainen ihminen pystyy liittämään yhteen sen, miten elää, ja sen, mitä ajattelee. Toisin kuin eksistentiaalisen liberalismin kannattajat, me emme pidä tätä yksityisenä asiana, yksittäisenä tapauksena, tai kysymyksenä henkilön luonteenlaadusta. Päinvastoin, lähdemme siitä, että tämä yhteys vaatii jaettujen maailmojen ja yhteisten, tehokkaiden keinojen luomista.

Skolium

Joka päivä ihmisiä käsketään hyväksymään, että on naiivia, aikansa elänyttä sekä puhdasta kulttuurin puutetta ajatella, että elämän ja ajatusten, ideoiden ja toiminnan, välillä pitäisi vallita yhteys. Pidämme tätä oireena. Se on ainoastaan yksi sivutuote julkisen ja yksityisen välisen erottelun modernista liberaalista uudelleenmäärittelystä. Liberalismi on kehittänyt periaatteen, että kaikkea on suvaittava, että mitä tahansa voidaan ajatella, kunhan sillä ei ole mitään suoria vaikutuksia yhteiskunnan vallitsevaan rakenteeseen, instituutioihin tai valtiovaltaan. Mikä tahansa idea voidaan hyväksyä ja sen ilmaisemista on jopa tuettava, kunhan yhteiskunnallisia ja valtiollisia määräyksiä kunnioitetaan. Toisin sanoen yksityishenkilön ajattelun- ja sananvapauden on oltava teoriassa totaalinen, mutta hän ei saa haluta ajatustensa seurauksia, jos ne koskettavat kollektiivista elämää.

Liberalismi on kyennyt luomaan yksilön, mutta tämä yksilö oli jo syntyessään runneltu. Liberaali yksilö, joka on saanut parhaimman ilmauksensa nykypäivän pasifistisissa ja kansalaisoikeusliikkeissä, on kiintynyt omaan vapauteensa vain siinä määrin kuin hänen vapautensa ei sido häntä mihinkään, eikä varsinkaan yritä tyrkyttää itseään muille. Idioottimaista ohjenuoraa ”minun vapauteni päättyy siinä, missä toisen alkaa” pidetään nykyään kiistattomana totuutena. Jopa John Stuart Mill, vaikka olikin yksi liberalismin maailmanvalloituksen keskeisiä puuhamiehiä, huomasi tässä epämiellyttävän seurauksen: ihminen saa haluta mitä hyvänsä sillä ehdolla, ettei hän halua liian voimakkaasti, ettei hän ylitä yksityisen rajaa eikä missään tapauksessa julkisen sananvapauden rajoja.

Kutsumme eksistentiaaliseksi liberalismiksi ajattelutapaa, jossa kannatetaan sellaista joukkoa faktoja, joista pohjimmiltaan paljastuu väistämätön taipumus petturuuteen. Eräs tällainen fakta on esimerkiksi se, että kaikki toimivat oman etunsa mukaan eikä ketään voi syyttää kunniattomaksi, jos hänestä kasvaa juuri sellainen paskiainen, jonka kasvoille hän olisi nuorena sylkenyt. Olemme tottuneet toimimaan niin pienellä vaihteella, että olemme vapautuneet koko petoksen ideasta. Tämän emotionaalisen mateluvaihteen olemme hyväksyneet osana aikuiseksi-tulemista. Kaikkein kiihkomielisimmille emotionaalinen itsenäisyys on tavoiteltava ideaali. Ja silti niillä, jotka pitäytyvät lupauksissa, joihin ovat lapsuudestaan asti uskoneet, on yksinkertaisesti liikaa petettävää.

Yksi liberalismin dogmeista on käyttäytyä omistajan elkein, jopa omia kokemuksiaan kohtaan. Juuri siksi ei-liberaali käyttäytyminen tarkoittaa ensisijaisesti sitä, ettei luo arvoa omille ominaisuuksilleen. Tai ennemminkin ”ominaisuuksille” olisi annettava aivan uusi merkitys: Ominaisuus ei ole jotain erityisesti minulle kuuluvaa vaan se, mikä yhdistää minut maailmaan. Se ei siis ole mitenkään minulle itselleni varattu, eikä sillä ole mitään tekemistä yksityisomaisuuden tai identiteetin määrittämisen kanssa (”tällainen minä satun olemaan” ja vastaus siihen ”juuri sellainen sinä olet!”). Vaikka hylkäämme yksityisen omistuksen ajatuksen, meillä ei ole mitään sitoutumuksia vastaan. Kysymys omimisesta ja takaisin haltuunottamisesta palautuu lopulta kysymykseen, mikä on meille tarkoituksenmukaista käytön ja tarpeen perusteella sekä suhteessa tiettyyn paikkaan ja hetkeen maailmassa.

Eksistentiaalinen liberalismi on spontaania etiikkaa, joka soveltuu poliittisena ideaalina nähtävään sosiaalidemokratiaan. Kunnollisimmillaan kansalainen on silloin, kun hän pystyy hylkäämään suhteen tai kamppailun säilyttääkseen asemansa. Se ei välttämättä tapahdu ilman kärsimystä, mutta juuri siinä eksistentiaalinen liberalismi on vahvimmillaan: se tarjoaa jopa helpotuksen itse tuottamiinsa epämukavuuksiin. Lahjoitus Amnestylle, reilun kaupan kahvi, marssi

jotakin sotaa vastaan ja Michael Mooren dokumentin katsominen ovat kaikki sellaisia epätekoja, jotka esitetään meidät pelastavina toimintoina. Jatka entiseen malliin: käy kävelyillä niille varatuilla alueilla ja shoppaile kuten aina ennenkin. Mutta sen päälle, sen lisäksi, voit helpottaa omaatuntoasi: osta No Logo, boikotoi Shelliä. Tämän pitäisi riittää vakuuttamaan, että poliittinen toiminta ei pohjimmiltaan vaadi paljoa ja että pystymme osallistumaan siihen. Tässä anekaupassa ei ole mitään uutta, mutta ongelmasta tulee kouriintuntuva nykyisessä sekavuudessa. Fair-trade-ajattelutapa ei jätä paljoakaan tilaa kuluttajaetiketin ylittävän etiikan pohdiskelulle. Ympäristönsuojelu-, solidaarisuus- ja humanitaaristen järjestöjen lukumäärän kasvu kanavoi yleistä tyytymättömyyttä ja siten edistää vallitsevan järjestyksen jatkumista henkilökohtaisen arvonnousun, virallisten tunnustusten ja lyhyesti sanottuna hyödyttömyyden palvonnan kautta. Ennen kaikkea: ei enää vihollisia. Lukuun ottamatta ehkä ongelmia, hyväksikäyttöä ja katastrofeja – vaaroja, joilta vain vallan mekanismit voivat pelastaa meidät.

Liberalismin luojia yhdisti pakkomielle kaikkien lahkojen neutralisointiin, koska modernin valtion synty edellytti kaikkien subjektiivisten elementtien tuhoamista tai synteesiä. Lahkolaiselle elämä on ennen kaikkea sitä, mikä on tarkoituksenmukaista tietylle filosofiselle totuudelle, eli tietty dispositio maailman tapahtumiin ja asioihin, tapa olla menettämättä tietoisuutta siitä, mikä on merkityksellistä. Julkisen ja yksityisen uudelleenmäärittelyn ja yhteiskunnan (sekä sen vastinparin, talouden) synnyn välillä on ilmeinen päällekkäisyys. Lahkolainen kollektiivisuus on itsessään uhka sille, mitä kutsumme liberaaliksi yhteiskunnaksi. Tämä johtuu siitä, että lahko on aina jakavan organisaation muoto. Ja se juuri oli modernin valtion perustajien painajainen: kollektiivisuuden osa haluaa irtautua kokonaisuudesta ja pilaa siten yhteiskunnallisen yhtenäisyyden idean. Siinä yhdistyy kaksi asiaa, joita yhteiskunta ei voi käsitellä: 1) että ajatus voi ruumiillistua, eli että ajatukset voivat vaikuttaa henkilön olemassaoloon, eli siihen kuinka hän elää, sekä 2) että tätä ruumiillistumista ei ainoastaan siirretä muille, vaan jaetaan, kommunisoidaan. Mikä tahansa kontrollin ulkopuolinen kollektiivinen kokemus tullaan banaalisti leimaamaan niin kutsutuksi lahkoksi.

Tavaramuodon kokonaisvaltaisuus on levinnyt kaikkialle. Tämä kokonaisvaltaisuus on kaikkein tehokkain tapa päämäärien erottamiseen keinoista ja arkielämän typistämiseen elintilaksi, jota on ainoastaan hallinnoitava. Arkielämä on se, mihin meidän oletetaan haluavan palata, välttämättömän ja universaalin neutralisaation hyväksyntä. Se on välittömän riemun mahdollisuuden alati kasvavaa kieltämistä. Kuten eräs ystävä kerran sanoi, se on kaikkien mahdollisten rikosten keskiarvo.

Harvassa ovat yhteisöt, jotka voivat paeta niitä odottavaa kurimusta: todellisuuden äärimmäistä tasapäisyyttä, keskivertointensiteettiä vastaavaa kollektiivisuutta, hidasta sekä banaalilla ja näennäissivistyneellä paskanjauhannalla höystettyä hajoamista.

Neutralisaatio on liberaalin yhteiskunnan välttämätön ominaisuus. Jokainen tuntee sen keskukset, joissa ei suvaita minkäänlaisia tunteen ilmauksia, joissa jokaisen pitää sulkea itsensä sisäänsä, ja jotka jokainen kokee juuri sellaisina: yhtiöt (ja mikä ei enää nykyään olisi yhtiö?), yökerhot, keilaradat ja golfkentät, museot ja sen sellaiset. Koska kaikki tietävät millaisia nämä paikat ovat, todellinen kysymys on, miksi ne ovat edelleen niin suosittuja. Miksi toivoa, aina ja ennen kaikkea, ettei tapahtuisi mitään, mikä voi aiheuttaa syvälle meneviä väristyksiä? Tottumuksesta? Epätoivon takia? Kyynisyyden takia? Vai: koska voi tuntea helpotuksen, että on jossain olematta silti siellä, että on jossain vaikka on pohjimmiltaan jossain muualla. Koska sitä, mitä olemme syvällä sisimmässämme, suojellaan siihen asti kunnes ei enää ole tarvetta olla olemassa lainkaan.

Nämä ovat sellaisia eettisiä kysymyksiä, jotka on tietysti kysyttävä, ja jotka löydämme aivan politiikan keskiöstä: kuinka vastata affektien ja päättäväisten ajatusten vaikutusten neutralisaatioon? Sekä kuinka nämä neutralisaatiot toimivat modernissa yhteiskunnassa, tai kuinka niistä on tehty modernin yhteiskunnan jatkuvan toiminnan välttämättömiä rattaita? Mikä on imperiumin materiaalisen tehokkuuden suhde taipumukseemme luovuttaa riippumatta kollektiivisista kokemuksistamme?

Näiden neutralisointien hyväksyntä voi toki liittyä suuriin luoviin ponnistuksiin. Kokeiluja voi tehdä aina hulluuteen asti sillä ehdolla, että on yksittäinen keksijä ja tuottaa julkisen todisteen omasta singulaarisuudestaan (omat työnsä). Voit edelleen tuntea ylevät ajatukset, mutta vain sillä ehdolla että koet ne yksinään ja jaat niitä muille vain epäsuorasti. Tuolloin sinut tunnustetaan taiteilijaksi tai ajattelijaksi, ja silloin – jos satut olemaan poliittisesti valveutunut – voit lähettää viestejä niin paljon kuin haluat ja samalla säilyttää puhtaan omantunnon, sillä olet nähnyt muita pidemmälle ja varoittanut muita.

Kuten monet, myös me olemme kokeneet, että sisään lukitut affektit johtavat huonoihin lopputuloksiin: ne voivat jopa kehittyä oireiksi. Itsessämme huomaamamme varmuudet syntyvät jakavista muureista, joita jokaisen on rakennettava osoittaakseen omat rajansa ja sulkeakseen sisäänsä sen, minkä ei kuulu virrata yli. Kun nämä muurit syystä tai toisesta halkeilevat ja murenevat, asiat nousevat pintaan. Ne saattavat vaikuttaa jopa kauhistuttavilta, mutta kyse on vain säikähdyksestä, joka voi lopulta vapauttaa meidät pelosta. Sekä henkilökohtaisten että sivilisaation meille asettamien rajojen kyseenalaistaminen voi pelastaa henkemme. Minkä tahansa todellisen yhteisön olemassaolo edellyttää tiettyä fyysistä vaaraa: kun tunteita ja ajatuksia ei voi enää yhdistää yhteen tiettyyn henkilöön, keskinäinen kanssakäyminen on palautunut siihen, että tunteita, ideoita, mielikuvia ja tuntemuksia vaihdetaan huoletta. On kuitenkin ymmärrettävä, ettei yhteisö itsessään ole ratkaisu: ennemmin sen katoaminen, aina ja kaikkialla, on ongelma.

Me emme näe ihmisten olevan eristyksissä toisistaan tai muista tämän maailman olennoista. Näemme ne lukuisten siteiden yhteen kietomina, siteiden, jotka olemme oppineet kieltämään. Tämä kieltäminen pysäyttää affektien vaihdon, jonka kautta nämä yhteydet koetaan. Tämä affektiivisen kierron pysäytys puolestaan on välttämätöntä, jotta tottuisimme kaikista neutraalimpiin ja keskinkertaisempiin tunteisiin, joista on kakki elämä kaikonnut: lomien, lounastaukojen ja iltojen odottamiseen kuin ne olisivat Jumalan lähettämiä – siis neutraaleja, keskinkertaisia, ja elämättömiä – mutta silti vapaasti valittuja. Tämä tylsyys on länsimaisen imperiaalisen järjestyksen ravintoa.

Meille tullaan opettamaan: puhumalla voimakkaiden tunteiden vaihdon puolesta, toimit elävien olentojen elinehtoja – siis lempeyttä ja viileyttä – vastaan. Jos tällä tarkoitetaan sitä, että näkökulmamme on yhteensopimaton auktorisoidun vapaa-ajanvieton kanssa, niin silloin jopa talviurheiluriippuvaiset voivat myöntää, ettei olisi suurikaan menetys nähdä kaikkien laskettelukeskusten palavan maan tasalle ja alueen jäävän murmeleiden haltuun. Toisaalta, meillä ei ole mitään sitä lempeyttä vastaan, jota jokainen elävä olento kantaa luonnostaan sisällään. ”Voi olla, että elämä on lempeä asia.” Jokainen ruohonkorsi tietää sen paremmin kuin kaikki maailman kansalaiset.

Propositio V

Minkä tahansa moraalisen huolenaiheen, minkä tahansa puhtautta koskevan huolen, me korvaamme yhteisen strategian laadinnalla. Ainoastaan se on huonoa, mikä estää voimamme lisääntymisen. Tästä päätöksestä seuraa, että talous ja politiikka eivät ole enää erotettavissa. Emme pelkää muodostaa jengejä, ja voimme vain nauraa niille, jotka halveksivat meitä mafiana.

Skolium

Meille on myyty tämä valhe: että erityisintä meissä on se mikä erottaa meidät yhteisestä. Me koemme päinvastaista: jokainen singulaarisuus tunnetaan sillä tavalla ja intensiteetillä, jolla olento luo elämään jotain yhteistä.

Pohjimmiltaan aloitamme tästä, siitä, mistä löydämme toisemme. Se mikä meissä on kaikkein ainutlaatuisinta kutsuu tulla jaetuksi.

Mutta huomaamme myös tämän: Se mitä meillä on jaettavana ei ole ainoastaan ilmiselvästi yhteensopimaton vallitsevan järjestyksen kanssa, vaan tämä järjestys pyrkii jäljittämään kaikenlaisen jakamisen, jolle se ei itse määritä sääntöjä. Esimerkiksi ainoat metropolissa sallitut kollektiivisen elämisen muodot ovat kasarmi, sairaala, vankila, mielisairaala ja vanhainkoti. Normaali tila on kaikkien eristäminen yksityiseen kuutioonsa. Siihen palataan kerta toisensa jälkeen, riippumatta siitä kuinka etovalta se tuntuu tai kuinka mahtavia kohtaamisia toisaalla on koettu.

Olemme tunteneet nämä olemassaolon ehdot, emmekä halua enää koskaan palata niihin. Ne heikentävät meitä liikaa. Tekevät meistä liian haavoittuvia. Saavat meidät kuihtumaan.

Alkukantaisissa yhteisöissä eristys oli ankarin yhteisön jäsenelle annettava rangaistus. Nykyään se on tavallinen tila. Loput katastrofista seuraa siitä johdonmukaisesti. Vain sen kapean käsityksen takia, joka jokaisella on omasta kodistaan, saa katujen poliisille jättämisen vaikuttamaan luonnolliselta. Maailmasta ei olisi ollut mahdollista tehdä niin asuinkelvotonta, eikä sosiaalisuudesta niin kontrolloitua – ostoskeskuksista baareihin, kokoushuoneista takahuoneisiin – ellei jokaiselle olisi ensin myönnetty yksityisen tilan turvapaikkaa.

Paetessamme olemassaoloamme runtelevia olosuhteita löysimme vallatut talot; tai oikeastaan, kansainvälisen talonvaltaajien skenen. Tässä vallattujen tilojen muodostamassa tähtikuviossa, jossa on monista rajoitteista huolimatta kuitenkin mahdollista kokeilla kontrollin ulkopuolella olevia kollektiivisen kokoontumisen muotoja, olemme tunteneet voimamme kasvavan. Olemme järjestäneet alkeellisen selviytymisen – pummaamisen, pöllimisen, kollektiivisen työskentelyn, yhteisruokailut ja rakastavaisten taipumukset, sekä välineiden ja taitojen jakamisen – ja olemme löytäneet joitain poliittisen ilmaisun muotoja: keikat, mielenosoitukset, suoran toiminnan aktiot, sabotaasin ja lentolehtiset.

Sitten olemme nähneet miten ympäristömme muuttuu vähitellen piiriksi ja piiristä skeneksi. Olemme nähneet miten strategian kehittäminen on korvattu moraalikoodin toteuttamisella. Olemme nähneet normien jähmettyvän, maineiden muodostuvan, vertauskuvien alkavan toteutua ja kaiken muuttuvan niin ennalta arvattavaksi. Yhteinen seikkailu muuttui synkäksi kanssaasumiseksi. Vihamielinen suvaitsevaisuus tarttui kaikkiin suhteisiin. Me mukauduimme. Lopulta se, jonka uskottiin olevan vastamaailma, ei ollut mitään muuta kuin heijastuma vallitsevasta maailmasta: pöllimisen, tappeluiden, poliittisen tai radikaalin korrektiuden alueella vallitsevat samat oman arvon pönkittämisen pelit – samaa kurjaa liberalismia tunne-elämässä, sama riitely sisäänpääsystä ja alueesta, sama jokapäiväisen elämän ja poliittisen toiminnan toisistaan erottaminen,

samaa vainoharhaa identiteeteistä. Ja kaikista onnekkaimmille luksus päästä välillä pakenemaan paikallista kurjuuttaan tuomalla se jonnekin muualle, jonnekin koskemattomaan.

Emme pidä näitä heikkouksia vallatun talon muodon syynä. Emme kiellä emmekä jätä sitä. Me toteamme, että talon valtaaminen on meille mielekästä sillä ehdolla, että selkeytämme sen jakamisen perustan, johon osallistumme. Vallatussa talossa, kuten missä tahansa muualla, yhteisen strategian luominen on ainoa vaihtoehto identiteettiin vetäytymiselle, tapahtuipa tämä assimiloitumalla tai ghettoutumalla.

Mitä tulee strategiaan, olemme oppineet kaikki häviäjien perinteen läksyt. Muistamme työväenliikkeen alkuajat. Opetukset ovat meitä lähellä.

Sillä se, mitä sen alussa pantiin käytäntöön liittyy suoraan siihen miten elämme, siihen, mitä me haluamme laittaa käytäntöön tänä päivänä. Sen voiman rakentaminen, jota tultiin myöhemmin kutsumaan työväenliikkeeksi, perustui aluksi rikollisten käytäntöjen jakamiseen. Salaiset lakkorahastot, sabotaasit, salaseurat, luokkaväkivalta, ja ensimmäiset työttömyyskorvausten muodot, jotka näkyivät yksilöllisen selväjärkisyyden toipumisessa, kehitettiin tietoisena niiden laittomasta ja antagonistisesta luonteesta.

Työläisten organisaation ja järjestäytyneen rikollisuuden päällekkäisyys oli eniten käsin kosketeltavaa Yhdysvalloissa. Amerikkalaisten proletaarien voima teollisen aikakauden alussa juontui työläisyhteisössä kehittyneestä pääomaan kohdistuneesta tuhovoimasta ja kostosta, sekä maanalaisten solidaarisuuksien olemassaolosta. Työläisten jatkuva muuntuminen rikollisiksi ja takaisin vaati järjestelmällistä kontrollia: kaiken autonomisen järjestäytymisen moralisointia. Kaikkea rehellisen työläisen ihanteen ylittänyttä marginalisoitiin gangsterismina. Lopulta toisella puolella oli mafia, toisella puolella ammattiliitot, molemmat vastavuoroisen amputaation tuotteita.

Euroopassa työväen organisaatioiden integroimisesta valtion hallintokoneistoon – sosiaalidemokratian perustasta – maksettiin pieninkin kyky olla vaivaksi. Tälläkin työväenliikkeen nousussa oli kyse materiaalisista solidaarisuuksista, välittömästä kommunismin tarpeesta. Työväentalot [”Maisons du Peuple”] olivat viimeisiä koteja tälle sekaannukselle, joka oli välittömän kommunisaation tarpeen ja vallankumouksellisen prosessin täytäntöönpanon strategisten vaatimusten välillä. Sen jälkeen työväenliike asteittain kehittyi osuuskuntaliikkeeseen, jossa taloudellinen lokero leikattiin irti sen strategisesta tarkoituksesta, sekä vaalipolitiikan tai yhteisen hallinnon alueilla työskentelevään poliittiseen ja ammatilliseen liikkeeseen. Näiden kaikkien irtautumispyrkimysten kieltämisestä syntyi tämä absurdius: vasemmisto. Kohokohta saavutettiin liittojen tuomitessa kaiken väkivaltaan turvautumisen ja julistaessa kovaan ääneen tekevänsä yhteistyötä poliisin kanssa mellakoitsijoiden kontrolloimiseksi.

Valtioiden kontrollitehtävien viimeaikainen lisääntyminen todistaa ainoastaan tämän: läntiset yhteiskunnat ovat menettäneet kaiken kykynsä muodostaa kokonaisuuden. Ne kykenevät enää hallitsemaan vain väistämätöntä rapistumistaan. Käytännössä siis estämään kaiken jälleen yhdistymisen, murskaamaan kaiken mikä erottuu joukosta. Jokaisen joka karkaa. Jokaisen joka poistuu rivistä.

Mutta mitään ei ole tehtävissä. Näiden yhteiskuntien sisäinen raunioituminen tuo esiin yhä enemmän murtumia. Jatkuva ulkoasun uudistaminen ei voi saavuttaa mitään: siellä maailmoja muodostuu. Vallatut talot, kommuunit, poliittiset lahkot, kaupunginosat [”barrios”] yrittävät kaikki irtautua kapitalismin lohduttomuudesta. Useimmiten nämä yritykset epäonnistuvat tai kuolevat autarkiaan, siihen etteivät ne ole muodostaneet yhteyksiä, tarkoituksenmukaisia soli-

daarisuuksia. Sekä myös siihen, etteivät he itse ole kyenneet näkemään itseään kokopäiväisinä osapuolina globaalissa sisällissodassa.

Mutta kaikki nämä yritykset kokoontua uudelleen eivät ole mitään verrattuna massiiviseen haluun, aina lykättyyn haluun dropata. Lähteä.

Kymmenessä vuodessa, kahden väestönlaskennan välillä, Britanniasta on kadonnut satatuhatta ihmistä. He ovat hypänneet kuorma-autoon, ostaneet lipun, vetäneet happoa tai painuneet maan alle. He ovat irtautuneet. He ovat lähteneet.

Irtautuessamme olisimme halunneet paikan missä kokoontua takaisin yhteen, puolen jonka valita, tien jota seurata.

Monet lähteneet eksyvät matkalla. He eivät koskaan saavu määränpäähän.

Strategiamme on näin ollen seuraava: karkaamiskeskusten, irtautumisten paikkojen ja kokoontumispaikkojen sarjan perustaminen ja ylläpitäminen. Niille, jotka lähtevät. Sarja paikkoja, joihin voimme paeta kadotusta kohti kulkevan sivilisaation vaikutusta.

Kyse on keinojen antamisesta itsellemme, niiden menetelmien löytämisestä, joilla kaikki kysymykset voidaan ratkaista. Kysymykset, jotka erikseen tarkasteltuna voivat ajaa meidät masennukseen. Kuinka purkaa meitä heikentävät riippuvuudet? Miten meidän on järjestäydyttävä niin, ettei enää tarvitse tehdä töitä? Miten asettua metropolin myrkyllisyyden ulkopuolelle ilman menemistä takaisin luontoon? Kuinka ajaa ydinvoimalat alas? Miten olla olematta pakotettu turvautumaan psykiatriseen jauhamiseen ystävän tullessa hulluksi; tai mekanistisen lääketieteen karuihin lääkkeisiin sairastumisen yhteydessä? Miten elää yhdessä ilman keskinäistä tukahduttamista? Kuinka kohdata toverin kuolema? Kuinka raunioittaa imperiumi?

Tunnemme heikkoutemme: olemme syntyneet ja kasvaneet rauhoitetuissa, ikään kuin hajonneissa yhteiskunnissa. Meillä ei ole ollut mahdollisuutta hankkia voimaa, jonka kiihkeä kollektiivinen yhteenotto voi antaa. Eikä siihen kytkeytynyttä tietoa. Meidän on yhdessä luotava poliittinen koulutus. Teoreettinen ja käytännöllinen koulutus.

Tätä varten tarvitsemme paikkoja. Paikkoja, joissa voimme järjestäytyä, joissa voimme jakaa ja kehittää tarvittavia tekniikoita. Joissa voimme oppia käsittelemään kaiken sellaisen, mikä voi osoittautua välttämättömäksi. Paikkoja, joissa voimme tehdä yhteistyötä. Ellei se olisi irtisanoutunut kaikista poliittisista näkökannoista, olisi Bauhausin kokeilu kaikessa materiaalisuudessaan ja ankaruudessaan ilmaissut ajatuksemme tiedon ja kokemuksen siirrolle omistetuista aika-tiloista. Mustat Pantterit varustivat itsensä tällaisilla tiloilla, joihin he lisäsivät poliittissotilaallisen kykynsä, 10 000 päivittäin jaettua ilmaista lounasta, sekä autonomisen lehdistönsä. Pian he muodostivat niin tuntuvan uhan vallalle, että liittovaltion joukot piti lähettää teurastamaan heidät.

Ketkä tahansa, jotka muodostavat itsensä voimana, tietävät ryhtyvänsä osapuoleksi maailmanlaajuisten tapahtumakulkujen vihollisuuksissa. Tällaisessa tilanteen osapuolessa ei herää kysymystä väkivaltaan turvautumisesta tai siitä kieltäytymisestä. Pasifismi näyttäytyy meille lähinnä vielä yhtenä imperiumin lisäaseena, mellakkapoliisien ja toimittajien joukkojen rinnalla. Meitä koskettaa yläpuoleltamme pakotettu asymmetrisen konfliktin olosuhde; meidän täytyy pohtia kunkin käytäntömme kannalta sopivia tapoja ilmestyä ja kadota. Mielenosoitus, toiminta kasvot esillä ja suuttumusta ilmaiseva mielenilmaus ovat sopimattomia taistelun muotoja tällä hetkellä vallitsevan ylivallan hallintojärjestelmässä. Ne jopa vahvistavat sitä tarjoamalla ajantasaista informaatiota kontrollijärjestelmille. Vaikuttaa joka tapauksessa järkevältä, kun otetaan huomioon että nykypäivän subjektiivisuuden hauraus ulottuu jopa johtajiimme (sekä siitä itkuisen paatoksen näkökulmasta, johon olemme onnistuneet hautaamaan kaikista vähiten tärkeimmän kansa-

laisen), hyökätä ennemmin materiaalisia järjestelmiä kuin niille kasvot antavia ihmisiä vastaan. Tämä johtuu puhtaasti strategisista syistä. Siksi meidän täytyy ottaa käyttöön kaikille sisseille ominaisia toimintatapoja: anonyymi sabotaasi, iskut ilman julistuksia, turvautuminen helposti toistettaviin tekniikoihin, kohdennetut vastaiskut.

Tämä ei ole moraalinen kysymys siitä, miten hankimme itsellemme keinot elää ja taistella, vaan taktinen kysymys siitä mitä keinoja annamme itsellemme ja kuinka käytämme niitä.

”Kapitalismi näyttäytyy elämässämme suruna”, sanoi eräs ystävä kerran.

Nyt on luotava materiaaliset olosuhteet jaetulle nautintoon suuntautuvalle vastaanottavaisuudelle.

Propositio VI

Toisaalta haluamme elää kommunismia;
toisaalta levittää anarkiaa.

Skolium

Elämme äärimmäisen erillään olon aikakautta. Metropolin masentava normaalius, sen yksinäiset väkijoukot, ilmaisevat yksittäisistä atomeista koostuvan yhteiskunnan mahdotonta utopiaa.

Kaikista äärimmäisin erillään olo paljastaa sanan ”kommunismi” merkityksen.

Kommunismi ei ole poliittinen tai taloudellinen järjestelmä. Kommunismi tulee toimeen ilman Marxia. Kommunismi vähät välittää Neuvostoliitosta. Ja me emme voi selittää sitä tosiasiaa, että joka vuosikymmen viimeisen viidenkymmenen vuoden ajan jotkut ovat teeskennelleet löytäneensä Stalinin rikokset uudestaan vaikertaen ”katsokaa mitä kommunismi on!”, ellei heillä olisi ollut tunnetta, että todellisuudessa kaikki johdattaa meitä siihen suuntaan.

Ainoa kommunismia koskaan vastustamaan kyennyt argumentti on ollut se, ettemme tarvitse sitä. Ja varmastikin, aivan viime aikoihin asti ja siellä ja täällä kaikessa rajoittuneisuudessaan, on silti ollut jaettuja kestäviä asioita, kieliä, ajatuksia ja paikkoja; ainakin tarpeeksi, jotta ne eivät ole hiipuneet pois. Oli olemassa maailmoja, ja ne olivat asuttuja. Ajattelemisesta kieltäytymiselle, *kommunismin kysymyksen* esittämisestä kieltäytymiselle, oli olemassa *käytännön* perusteluja. Ne on pyyhkäisty pois. 1980-luku, niin kauan kuin *se kestikin*, pysyy traumaattisena viittauspisteenä tälle lopulliselle puhdistukselle. Siitä lähtien kaikki yhteiskunnalliset suhteet ovat muuttuneet kärsimykseksi. Aina siihen pisteeseen saakka, että mikä tahansa puudutus, mikä tahansa eristys on mieluisampi. Tietyssä mielessä juuri eksistentiaalinen liberalismi ja sen menestys työntävät meidät kommunismiin.

Kommunismin kysymyksessä on kyse meidän itsemme, maailman ja toisten olentojen välisen suhteen kehittämisestä. Siinä on kyse vuorovaikutuksen syventämisestä kahden maailman välillä, *kommunikaatiosta* niiden välillä. Ei maailmantilan yhdistymisestä, vaan havaittavan perustamisesta, toisin sanoen siis maailmojen moninaisuudesta. Tässä mielessä kommunismi ei tarkoita kaiken konfliktin hävittämistä; se ei kuvaile yhteiskunnan lopullista olotilaa, jolloin kaikki on päättynyt. Sillä maailmat ovat vuorovaikutuksessa myös konfliktin kautta. ”Porvarillisessa yhteiskunnassa, missä ihmisten väliset erot ovat ainoastaan eroja jotka eivät liity ihmiseen itseensä, nimenomaan juuri todellisia eroja, laadullisia eroja ei säilytetä. Kommunisti ei halua luoda kollektiivista sielua. Hän haluaa luoda yhteiskunnan, jossa väärät erot poistetaan. Ja näiden vää-

rien erojen poistamisen myötä, avautuvat kaikki mahdollisuudet todellisille eroille.” Näin puhui vanha ystävä.

On ilmiselvää esimerkiksi, että kysymys siitä mihin kuulun, mitä tarvitsen, mistä minun maailmani koostuu, on pelkistetty lainmukaiseen kuvitelmaan yksityisomaisuudesta, siihen mikä kuuluu minulle, mikä on *minun*. Jokin on minulle sopivaa niin pitkään kuin se kuuluu käytettävissä olevan alueeseeni — ei minkään juridisen tittelin nojalla. Yksityisomaisuudella ei ole viime kädessä mitään muuta todellisuutta kuin sitä suojelevat voimat. Niinpä kysymys kommunismista liittyy toisaalta poliisista eroon pääsemiseen ja toisaalta jakamisen ja käyttöjen syventämiseen yhdessä asuvien välillä. Se on kysymys, joka vältetään joka päivä sanomalla ”Älä viitti!” tai ”ihan miten vaan!” Kommunismi ei taatusti tule annettuna. Se on ajateltava, se on *tehtävä*. Lähes kaikki sitä vastustava tiivistyy uupumusta kuvaavaan ilmaukseen: ”Mutta sinä et voi koskaan tehdä sitä… Se ei voi toimia… Ihmiset ovat mitä ovat… Ja on jo tarpeeksi vaikeaa elää omaa elämäänsä… Energia on rajallista, me emme voi tehdä kaikkea.” Mutta uupumus ei ole argumentti. Se on asiantila.

Niinpä kommunismi alkaa jakamisen kokemuksesta. Ja ensiksi meidän tarpeidemme jakamisesta.

Tarpeet eivät ole niitä, joihin kapitalistinen järjestys on totuttanut meidät. *Tarve ei ole koskaan asioiden tarvitsemista ilman samanaikaista maailmojen tarvitsemista.* Jokainen meidän tarpeemme liittää meidät, kaiken häpeän ulkopuolella, kaikkiin muihin, jotka tuntevat sen. Tarve on vain nimi suhteelle, jonka kautta tietty havaitseva olento antaa merkityksen jollekin osalle maailmastaan. Tämän takia niillä, joilla ei ole maailmoja – esimerkiksi metropolin subjektiviteetit – ei ole muuta kun hetkellisiä päähänpistoja. Ja juuri tästä syystä kapitalismi, vaikka se tyydyttää asioiden tarpeen eri tavalla kuin mikään muu, ainoastaan levittää yleismaailmallista tyytymättömyyttä; koska voidakseen tehdä niin sen on tuhottava maailmoja.

Kommunismilla me tarkoitamme *tiettyä tarkkaavaisuuden kurinalaisuutta.*

Kommunismin käytäntöä, sellaisena kun elämme sitä, kutsumme ”puolueeksi”. Ylittäessämme esteen yhdessä tai saavuttaessamme korkeamman jakamisen tason, sanomme ”rakentavamme puoluetta”. Varmastikin toiset, joita emme tunne vielä, rakentavat muualla puoluetta. Tämä kutsu on osoitettu heille. Yksikään kommunismin kokeilu ei voi selvitä tällä hetkellä ilman järjestäytymistä, itsensä sitomista muihin, itsensä asettamista kriisiin ja lietsoen sotaa. ”Sillä elämää jakavat keitaat tuhotaan etsiessämme turvaa niistä.”

Niin kuin me sen ymmärrämme, kommunismin perustamisprosessi voi ottaa ainoastaan *kommunisoivien tekojen* kokoelman muodon, erinäisten tilojen, erinäisten koneiden ja erinäisten tietojen yhteiseksi tekemisen muodon. Toisin sanoen, sellaisten jakamisen muotojen kehittämisen mikä kiinnittyy niihin. Kapina itsessään on vain kiihdytin, ratkaiseva hetki tässä prosessissa. Kuten me sen ymmärrämme, puolue ei ole organisaatio – jossa kaikesta tulee haurasta läpinäkyvyyden voimasta – eikä se ole perhe – jossa kaikki sameuden voimasta haisee huijaukselta.

Puolue on kokoelma paikkoja, infrastruktuureja ja kommunisoituja keinoja, näissä paikoissa kiertäviä unelmia, ruumiita, supinaa, ajatuksia, sekä näiden keinojen *käyttöä* ja näiden infrastruktuurien jakamista.

Puolueen käsite vastaa minimaalisen muodollisuuden välttämättömyyteen, mikä tekee meistä lähestyttävän ja sallii samalla meidän pysyä näkymättömänä. Kommunistiseen tapaan kuuluu jakamisen perustan muotoilu ja sen selittäminen itsellemme siten, että kaikista viimeisimpänä saapunut on vähintäänkin vanhimman veroinen.

Tarkastelemalla asiaa lähemmin, puolue ei voisi olla mitään muuta: herkkyyden muodostamista voimaksi. Maailmojen saariston käyttöönottoa. Millainen olisi imperiumin alainen poliittinen voima, jolla ei olisi omia maatiloja, kouluja, aseita, lääkkeitä, kollektiivisia taloja, editointipöytiä, painokoneita, pakettiautoja ja sillanpääasemia metropolissa? Vaikuttaa yhä enemmän ja enemmän absurdilta, että osa meistä joutuu yhä työskentelemään pääomalle – tarvittavan soluttautumistyön lisäksi tietenkin.

Puolueen hyökkäävä voima on peräisin siitä tosiasiasta, että se on myös tuotannon voima, mutta sen piirissä suhteet ovat vain *ohimennen* tuotantosuhteita. Kehittymisensä myötä kapitalismi on paljastanut, ettei se ole vain tuotantotapa, vaan kaikkien suhteiden pelkistämistä tuotantosuhteiksi. Liiketoiminnasta perheeseen, jopa kulutus näyttäytyy yhtenä välinäytöksenä yleisessä tuotannossa, *yhteiskunnan* tuottamisessa. Kapitalismin kaatavat ne, jotka kykenevät luomaan olosuhteet *toisenlaisille suhteille.*

Näin ollen kommunismi, josta puhumme, on täysin päinvastaista sille, mitä on historiallisesti kuvattu karrikoidusti ”kommunismiksi” ja mikä oli pääasiassa sosialismia, monopolistista valtiokapitalismia.

Kommunismi ei koostu *uusien tuotantosuhteiden kehittämisestä, vaan näiden suhteiden lakkauttamisesta.*

Tuotantosuhteiden puuttuminen maailmastamme tai keskuudestamme tarkoittaa sitä, ettei koskaan anna tulosten etsimisestä tulla tärkeämpää kuin huomion kiinnittämisestä prosessiin. On tuhottava väliltämme kaikki arvontuotanto ja katsottava, ettemme koskaan katkaise väliltämme läheisyyttä ja yhteistoimintaa.

Maailmojen ja niiden havaittavien asetelmien huomioiminen on juuri se mikä tekee mahdottomaksi jonkin ”tuotantosuhteiden” kaltaisen asian eristämisen. Paikoissa, joita avaamme, keinoissa, joita jaamme, juuri tämä on se arvokkuus mitä etsimme, minkä koemme.

Tätä kokemusta kuvataan usein Ranskassa sanalla ”ilmainen”. Ilmaisen sijasta me puhumme mieluummin kommunismista, sillä emme voi unohtaa mitä tällaisen vapauden käytäntö merkitsee organisaation kannalta, ja lyhyellä aikavälillä poliittisen antagonismin kannalta.

Joten puolueen rakentaminen, sen kaikista näkyvimmän osan kohdalla, koostuu meidän ulottuvillamme olevan jakamisesta tai kommunisaatiosta. Paikan kommunisoiminen tarkoittaa sen vapauttamista ilmaiseen käyttöön, ja tämän vapautuksen pohjalta jalostettujen, vahvistettujen ja monimutkaistettujen suhteiden kokeilemista. Jos yksityisomaisuus on luonteeltaan harkinnanvaraista valtaa riistää keneltä tahansa hänen hallussaan olevan asian käyttö, kommunisaatio voi ainoastaan tarkoittaa tämän hallussapidon riistämistä imperiumin edustajilta.

Vastustamme joka puolelta tulevaa kiristystä tehdä valinta hyökkäävän ja rakentavan, kielteisen ja myönteisen, elämän ja selviytymisen sekä sodan ja jokapäiväisen elämän välillä. Emme vastaa siihen. Tiedämme liian hyvin, miten tämä vaihtoehto jakaa, sitten halkaisee ja halkaisee uudelleen, kaikki olemassa olevat kollektiivit. Toimivan voiman on mahdoton tietää onko sitä vahingoittavan laitteen tuhoamisessa kyse rakentamisesta vai hyökkäämisestä, onko riittävän ravinnon tai lääkinnän autonomian saavuttamisessa kyse sotatoimesta vai vähennyksestä. On olemassa tilanteita, esimerkiksi mellakassa, jolloin taito parantaa tovereitamme lisää merkittävästi kykyämme aiheuttaa tuhoa.

Kuka voisi sanoa, että itsemme aseistaminen ei olisi osa kollektiivisuutemme aineellista perustamista. Yhteisestä strategiasta sopiessamme ei ole olemassa valintaa hyökkäävän ja rakentavan välillä. Jokaisessa tilanteessa on sellaista, mikä itsestään selvästi lisää voimaamme ja mikä vahin-

goittaa sitä, mikä on tarkoituksenmukaista ja mikä ei. Ja silloin kun tämä ei ole itsestään selvää, keskustelemme, ja pahimmissa tapauksissa pelaamme uhkapeliä.

Yleisemmin emme näe miten mikään muu kuin voima, totaalisesta kapitalismin epäjärjestyksestä *selviytymään* kykenevä todellisuus, kykenisi hyökkäämään kapitalismin kimppuun ja voisi jatkaa hyökkäystä aina sen hajoamiseen saakka.

Tämän hetken tultua kyse on enää siitä, miten laajalle levinneen yhteiskunnallisen romahduksen voi todella kääntää meidän eduksi, muuttaen Neuvostoliiton tai Argentiinan kaltaisen romahduksen vallankumouksselliseksi tilanteeksi. Ne, jotka teeskentelevät erottavansa aineellisen autonomian imperiaalisen koneen sabotoimisesta, osoittavat etteivät halua kumpaakaan.

Se, että kaikista suurin jakamisen kokeilu lähimenneisyydestä oli espanjalaisen anarkistiliikkeen saavutus vuosien 1868 ja 1939 välillä, ei ole vastalause kommunismille.

Propositio VII

Kommunismi on mahdollista minä hetkenä hyvänsä. Se, mitä kutsumme ”historiaksi”, on tähän päivään saakka koostunut lähinnä joukosta ihmisten kehittämiä epäsuoria keinoja, joilla se on pyritty välttämään. Se, ettei tämä ”historia” ole yli sataan vuoteen johtanut muuhun kuin tuhojen kasautumiseen, osoittaa, ettei kysymystä kommunismista voi enää lykätä. Ennemminkin tätä viivästymistä emme voi enää lykätä.

Skolium

”Mutta mitä te oikeastaan haluatte? Mitä te ehdotatte?” Tämän kaltaiset kysymykset voivat näyttää viattomilta. Mutta valitettavasti ne eivät ole kysymyksiä, vaan *toimenpiteitä*.

Viittaus mihin hyvänsä MEIHIN, joka paljastaa itsensä tuntemattomille NIILLE, tarkoittaa ensinnäkin sen uhkan eliminoimista, että tämä ME nimeää myös minut, että tämä ME virtaa lävitseni. Ehkäisee sellaisen ihmisen syntymisen, joka esittää ehdotuksen – jota itsessään ei voida liittää kehenkään – ja ikään kuin omistaisi sen. Nykyään vallitsevan eristämisen metodologisessa järjestyksessä ehdotuksien sallitaan kiertää vain, jos niiden omistaja, *tekijä*, voidaan varmentaa. Jos ehdotuksilla ei ole tekijää, on olemassa riski että niistä tulee *yhteisiä*. Ainoastaan NIIDEN muotoilemilla ehdotuksilla on lupa levitä anonyymisti.

Ja sen lisäksi on yleinen myytti, että tähän kuvottavaan maailmaan juuttuneilla voisi olla ehdotuksia tehtävänä, vaihtoehtoja valittavana. Toisin sanoen, että voisimme eristää itsemme tästä kohtaamastamme tilanteesta, ja keskustella siitä hillittyyn sävyyn tolkullisten ihmisten kanssa.

Mutta tämän tilanteen ulkopuolella ei ole mitään. Globaalilla sisällissodalla ei ole ulkopuolta. Olemme parantumattomasti sen sisällä.

Ainoa asia, jonka voimme tehdä, on muodostaa strategia. Jakaa analyysi tilanteesta ja muodostaa strategia sen sisältä käsin. Tämä on ainoa mahdollinen vallankumouksellinen ME. Käytännöllinen ME, avoin ja hajautettu, johon kuuluvat kaikki saman suuntaisesti toimivat.

Kirjoittaessamme tätä elokuussa 2003 voimme sanoa, että edessämme on pääoman suurin hyökkäys viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana. Antiterrorismi ja rampautuneen työväenliikkeen viimeisten voittojen mitätöiminen ovat yhdessä luoneet väestön yleisen olotilan. Koskaan aiemmin eivät ole yhteiskunnan hallitsijat tunteneet paremmin, mistä pidäkkeistä he ovat vapautuneet ja mitä keinoja heillä on käytettävissään. He tietävät muun muassa, että globaali keskiluokka, joka nyt (ja tästä eteenpäin) asuttaa metropoleja, on niin huonosti aseistautunut,

ettei se kykene pienimpäänkään vastarintaan oman joukkotuhonsa edessä. Samoin he tietävät, että tästä eteenpäin heidän johtamansa vastavallankumous on valettu miljoonilla betonitonneilla uusien kaupunkien arkkitehtuuriin.

Pääoman pitkän aikavälin suunnitelma näkyy olevan toisiinsa kytkeytyvien korkean turvallisuustason vyöhykkeiden globaalin verkoston luominen, jossa jatkuva ja häiriötön kapitalistinen arvontuotanto pitää sisällään kaikki elämän osa-alueet. Tämä deterritorialisoituneiden kansalaisten imperiaalinen ylellisyysvyöhyke tulisi muodostamaan valvotun jatkumon, jossa sekä poliittinen että biometrinen kontrolli on enemmän tai vähemmän jatkuvaa. Jatkuvan rauhoittamisen prosessissa he pitävät maailman ”loppuosaa” sivilisoimista vaativana giganttisena ulkopuolena. Pakotetun rinnakkaiselon julmat kokeilut viime vuosikymmeninä Israelissa ovat tulevan yhteiskunnallisen hallinnan malli. Ei ole epäilystäkään, etteikö pääoman päätavoite kaikessa tässä olisi sen *oman* yhteiskunnan luominen alhaalta ylöspäin. Sen muodolla tai hinnalla ei ole niinkään väliä.

Argentiinassa olemme nähneet, ettei kokonaisen valtion taloudellinen romahdus ole pääoman näkökulmasta liian korkea hinta maksettavaksi.

Tässä kontekstissa liittoudumme kaikkien niiden kanssa, jotka samaistuvat seuraavien kolmen kampanjan *taktiseen* välttämättömyyteen:

1. Vasemmiston uudelleenjärjestäytymisen estäminen kaikin keinoin.

2. Kommunisaatioprosessin ja puolueen rakentamisen edistäminen kaikkialla ”ympäristökatastrofien” ja ”yhteiskunnallisten liikkeiden” välillä.

3. Eroamisen tuominen imperiaalisen koneen elintärkeisiin osiin.

1. Vasemmisto on päihitetty toistuvasti. Tämä huvittaa meitä, vaikkei se olekaan riittävää. Haluamme, että sitä löylytetään huolella. Parantumattomasti. Älköön sovittelevan opposition haamu koskaan nousko varjostamaan niiden mieliä, jotka tietävät etteivät sovi yhteen kapitalistisen prosessin kanssa.

Jokainen tunnustaa tänään, että vasemmisto on keskeinen osa liberaalin yhteiskunnan neutralisaatiokoneistoa, mutta muistammeko sitä enää huomenna. Mitä voimakkaampaa yhteiskunnallinen kiehuminen on, sitä enemmän vasemmisto turvautuu kansalaisyhteiskuntaan. Mitä enemmän poliisi käyttää mielivaltaansa ilman rankaisua, sitä pontevammin vasemmisto julistaa pasifismiaan. Mitä enemmän valtio luopuu laillisista muodollisuuksistaan, sitä tottelevaisempia kansalaisia vasemmistosta tulee. Ja mitä suurempi on olemassa olomme ”tuotantovälineiden” haltuunoton tarve, sitä voimakkaammin vasemmisto kehottaa meitä odottamaan ja anelemaan herrojemme edustusta tai jopa suojaa. *Avoimesti* yhteiskunnallisen sodan maastoon asettuneiden hallitusten edessä juuri vasemmisto käskee meitä puhumaan totta vallalle, luopumaan vanhoista kaunoista, muotoilemaan vaatimuksia ja opiskelemaan taloustiedettä. Léon Blumista Lulaan vasemmisto ei ole ollut mitään muuta kuin ihmiskunnan, kansalaisen ja sivilisaation puolue. Tänä päivänä tällainen ohjelma on täysin vastavallankumouksellinen. Se ainoastaan tukee meidät halvaannuttavia illuusioita. Vasemmiston kutsumus on siis paljastaa unelma, johon ainoastaan imperiumilla on varaa. Se edustaa imperiaalisen modernisaation idealistista puolta, välttämätöntä höyryventtiiliä kapitalismin kestämättömässä tahdissa. Tämä jopa kirjoitettiin häpeilemättä Ranskan nuoriso-, koulutus- ja tutkimusministeriön julkaisuun: ”Tästä eteenpäin kaikki tietävät, että ilman kansalaisten konkreettista apua valtiolla ei ole keinoja eikä aikaa kaikkeen siihen työhön, joka estää yhteiskuntaamme räjähtämästä.” (Toiminnan kaipuu: Opas sitoutumiseen).

Vasemmiston kukistaminen, eli *yhteiskunnallisen tyytymättömyyden kanavien jatkuva auki pitäminen*, ei ole ainoastaan välttämätöntä vaan myös mahdollista tänä päivänä. Imperiaalisten rakenteiden kehittyessä vahvemmiksi näemme muutoksen vanhasta workeristisesta vasemmistosta (työväenliikkeen synnyttämästä omasta haudankaivajastaan) uuteen globaaliin, *kulttuuriseen* vasemmistoon, jonka kehittyneimmäksi muodoksi negrismiä voidaan sanoa. Uusi vasemmisto ei ole vieläkään kunnolla juurtunut ”globalisaation vastaiseen liikkeeseen”. Heidän uudet houkuttimensa eivät ole vielä tehokkaita, ja vanhat ovat jo menneen talven lumia.

Meidän tehtävämme on tämän globaalin vasemmiston hävittäminen kaikkialla missä se esiintyy, sen järjestäytymisen hetkien metodologinen sabotointi, siis sabotointi sekä teoriassa että käytännössä. Niinpä menestyksemme Genevessä ei perustu niinkään spektaakkelimaisiin yhteenottoihin poliisin kanssa tai pääoman ja valtion elimiin aiheutettuun vahinkoon, vaan siihen tosiasiaan, että ”Black Blocille” luonteenomaisen *konfrontaation käytännön leviäminen kaikkiin mielenosoitusten osiin* esti *Tute Bianchen* odotetun läpimurron. Siitä huolimatta epäonnistuimme siinä, ettemme tienneet kuinka laajentaa asemiamme siten, ettei kaduilla saatu voitto typistyisi vain aaveeksi, jonka niin kutsutut ”pasifistiset” liikkeet manaisivat systemaattisesti esiin siitä lähtien.

Globaalin vasemmiston perääntyminen Sosiaalifoorumeihin – sen tosiasian jälkeen että *se päihitettiin kaduilla* – on oltava seuraavan hyökkäyksemme kohde.

2. Vuodesta toiseen voimme nähdä kasvavan paineen kaiken muuttamiseen *funktioiksi*. Yhteiskunnallinen kybernetisaatio etenee ja normaalista tilanteesta tulee polttavampi. Sen seurauksena kriisit ja toimintahäiriöt moninkertaistuvat johdonmukaisella tavalla. Imperiumin näkökulmasta virtakatkos, hurrikaani ja yhteiskunnallinen liike ovat keskenään aivan samanlaisia. Ne ovat häiriöitä. Ja niitä on *hallittava*. Tällä hetkellä, siis *oman heikkoutemme hetkellä*, nämä häiriötilanteet näyttävät hetkiltä, jolloin imperiumi nousee esiin, ottaa paikkansa maailmojen materiaalisuudessa ja kokeilee uusia hallinnon keinoja. Juuri näinä hetkinä se ottaa väestön tiukempaan otteeseensa – väestön, jota se väittää auttavansa. Imperiumi asettaa aina itsensä toimijaksi, joka palauttaa tilanteen normaaliin päiväjärjestykseen. Meidän tehtävämme sitä vastoin on *poikkeustilan tekeminen asuttavaksi*. Onnistumme aidosti *”yritysmaailman blokkauksessa”* vain sillä ehdolla, että blokkauksen täyttävät aivan muut halut kuin halu palata takaisin normaaliin.

Lakon ja ”luonnonkatastrofin” puhjetessa voimme nähdä oikeastaan verrattain samanlaisen ilmiön: katkoksen riippuvaisuuksiemme organisoidussa tasapainossa. Tarpeen olemassaolo, kommunismin olemus – joka pohjimmiltaan pitää meidät yhdessä ja pohjimmiltaan erottaa meidät toisistamme – on paljaana ympärillämme noina hetkinä. Häpeän lakana, joka sitä yleensä peittää, on vedetty pois. Vastaanottavaisuus kohtaamisille, uusien suhteiden kokeilu itsensä, maailman ja muiden välillä kuten ne tilanteessa ilmestyvät, on tarpeeksi kumoamaan kaikki epäilyt mitä kommunismin *mahdollisuuteen* ja *tarpeellisuuteen* tulee. Nyt tarvitsemme ainoastaan kykyä itseorganisoitua, kykyä (järjestäytymällä välittömästi omien tarpeidemme perustalle) jatkaa, laajentaa ja hyödyntää poikkeustilanteita imperiaalisen vallan terroria vastaan. Tämä on erityisen selvää yhteiskunnallisissa liikkeissä. Jopa itse käsite yhteiskunnallinen liike näyttää ilmaisevan, että tärkeintä on se, mitä kohti liikumme, eikä niinkään se, mitä tapahtuu tässä ja nyt. Aina tähän päivään asti yhteiskunnallisia liikkeitä on riivannut epäluulo hetkeen tarttumista kohtaan, mikä myös selittänee miksi ne eivät ikinä kykene tulemaan yhteen vaan näyttävät ennemminkin ajavan toisensa eri suuntiin. Siitä johtuu niiden sosiaalisuuden luonteenomainen räjähdysherkkä rakenne, jossa mikä tahansa sitoutuminen vaikuttaa peruutettavissa olevalta. Siitä johtuu myös niiden muuttumaton draaman kaari: median voimistaman yleisen resonoinnin jälkeinen nopea

nousu, jota seuraa hidas mutta vääjäämätön rappio, ja lopulta vain kokoon kuivunut liike, kouralinen militantteja henkeen ja vereen, joilla on jonkin liiton jäsenkortti ja jotka ovat perustaneet jonkin yhdistyksen, että löytäisivät järjestöllisen jatkumon omalle sitoutumiselleen. Mutta me emme kaipaa sellaista jatkuvuutta: emme kaipaa kokoustilojen tai kopiokoneiden omistusta tapaamisten järjestämiseen ja lentolehtisten printtailuun. Jatkuvuus, jota kaipaamme, on sellaista, joka ei anna meidän mennä kuukausien taistelun jälkeen takaisin töihin, työskentelemään kuin *ennenkin*, jatkamaan tuhotyötä. Ja tällainen jatkuvuus voidaan rakentaa ainoastaan liikkeiden aikana. Siinä on kyse välittömästä ja materiaalisesta jakamisesta, todellisen vallankumouksellisen sotakoneen rakentamisesta, puolueen rakentamisesta.

Meidän on, kuten jo sanoimme, järjestäydyttävä tarpeidemme ympärille – kyettävä vastaamaan kollektiivisesti kysymyksiin ruokailusta, nukkumisesta, ajattelusta, rakastamisesta, muotojen luomisesta, voimiemme koordinoimisesta – j*a nähtävä tämä kaikki mahdollisuutena imperiumin vastaisessa sodassa.*

Vain tällä tavalla, asuttamalla häiriöt imperiumin omassa ohjelmassa, voimme haastaa taloudellisen liberalismin, joka on ainoastaan suora seuraus ja looginen johtopäätös eksistentiaalisesta liberalismista, joka hyväksytään ja jota harjoitetaan kaikkialla ja johon jokainen – myös ne jotka haluavat haastaa uusliberalismin – on kiinnittynyt kuin kyse olisi perusoikeudesta. Tämä on tapa, jolla puolue rakennetaan; imperiumin kohtaamien poikkeustilojen jälkeensä jättämien asutettavien paikkojen polku. Tulemme silloin huomaamaan kuinka subjektiivisuudet ja vallankumoukselliset kollektiivit vahvistuvat näyttäessään mistä ne on todella tehty.

3. Imperiumi esiintyy nykyään kahden monopolin syntymänä: Toisella puolella on maailman ns. objektiivisten kuvausten ja kokeellisten tekniikoiden tieteellinen monopoli. Toisella puolella on itsetekniikoiden, eli niiden käytäntöjen, joilla subjektiivisuudet kehittävät itseään, uskonnollinen monopoli, johon psykoanalyyttinen käytäntö liittyy suoraan. Toisella puolella on suhde maailmaan, joka on puhdistettu kaikista suhteista minään – itseensä maailman osasena. Toisella puolella suhde itseensä, joka on puhdistettu kaikista suhteista maailmaan – maailmaan joka virtaa itsemme läpi. Niinpä tiede ja uskonto – juuri siinä prosessissa, jossa ne repivät toisensa kappaleiksi – ovat luoneet tilan, jossa imperiumi on täysin vapaa liikkumaan.

Tietysti on lukemattomia keinoja, joilla nämä monopolit jakaantuvat imperiumin vyöhykkeiden mukaan. Niin kutsutuissa kehittyneissä maissa, joissa uskonnolliset puheet ovat menettäneet otteensa, tieteestä on tullut totuuden diskurssi, jolle on annettu valta määrittää kollektiivisuuden olemassa olo. Juuri tässä kohdassa meidän on aloitettava pikainen irtautuminen.

Irtautuminen tieteestä ei tarkoita syöksymistä sen kimppuun kuin valloitettavaan linnakkeeseen, vaan siihen kuuluvien virhepäätelmien arvovallan kasvattamista ja liittoumista niiden kanssa, jotka korostavat näitä päätelmiä ja pyrkivät paljastamaan ne. Samaan tapaan kuin halkeamat riivaavat valheellista yhteiskunnallista tasapaksuutta, jokainen tieteenhaara luo taistelukentän ja strategiat. Pitkän aikaa tieteellinen yhteisö on onnistunut antamaan itsestään kuvan yhtenä suurena perheenä, joka on pääosin yksimielinen ja joka tapauksessa kohteliaisuuden ja huomaavaisuuden sääntöjä kunnioittava. Tämä oli jopa yksi suurista poliittisista tehtävistä, joita tieteen olemassaololle annettiin: sisäisten erimielisyyksien piilottaminen, siloteltu julkikuva, ja epätasapainoinen terrori. Terrori ulkopuolta kohtaan: totuuden statuksen riistäminen joka ikiseltä näkökulmalta, jota ei tunnusteta tieteelliseksi. Ja terrori sisäänpäin: mahdollisten vääräoppien kohtelias mutta armoton hylkääminen. ”Arvostettu kollega…”

Jokainen tieteenala perustuu joukkoon hypoteeseja. Nämä hypoteesit ovat vain lukuisia todellisuuden rakentumista koskevia *päätöksiä*. Nykyään tämä tunnustetaan laajalti. Se, mikä kielle-

tään, on näiden päätösten *eettinen merkitys*, tavat joilla ne luovat tiettyjä elämänmuotoja, tiettyjä tapoja nähdä maailma (esimerkiksi erilaisten olentojen evoluution kokeminen geneettisen ohjelman ajamisena, tai riemun ymmärtäminen serotoniiniksi).

Tältä kantilta katsottuna näyttää, että tieteelliset kielipelit näyttävät olevan tehtyjä ennemminkin ulossulkemiseen kuin niitä käyttävien sisäiseen kommunikaation. Ilmatiiviit laitteet, joihin tieteellinen toiminta on kätketty – laboratoriot, symposiumit, ja niin edelleen – pitävät sisällään erottelun kokeisiin ja niiden mahdollisesti kuvaamaan maailmaan. Ei riitä, että kuvaamme ne tavat, joilla tutkimus liittyy aina suorasti sotilaallis-taloudellisiin intresseihin, ja kääntäen, kuinka nämä intressit määrittävät tutkimuksen sisällön ja parametrit sinänsä. Tieteet osallistuvat imperiaaliseen rauhoittamiseen ennen kaikkea tuottamalla ainoastaan sellaisia kokeita ja testaamalla ainoastaan sellaisia hypoteeseja, jotka ovat *yhteensopivia* vallitsevan järjestyksen ylläpidon kanssa. Kykymme tuhota imperiaalinen järjestys riippuu kyvystämme avata tilaa antagonistiselle kokeilulle. Jotta nämä kokeilut voivat tuottaa niihin liittyviä maailmoja, tarvitsemme tällaisia *raivattuja tiloja*, aivan samoin kuin tarvitsemme moninaisia maailmoja, jotta voimme esittää tieteellisen toiminnan tukahdutetut antagonismit.

On tärkeää, että mekanistisen ja pasteurilaisen lääketieteen harjoittajat yhtyvät niihin, joka harjoittavat niin kutsuttua ”perinteistä” lääketiedettä – jättäen kaiken n*ew age* -huuhaan sivuun. Kiintymystä tutkimukseen ei tule sekoittaa laboratorion koskemattomuuden lailliseen puolustukseen. Tuottavuusajattelun ulkopuolisia maanviljelyn taitoja on kehitettävä *luomun* kategorian ulkopuolella. ”Julkisen koulutuksen”, hyvän kansalaisen ja hajautuneen yrittäjäluokan työpajan ristiriidoista kärsivien on tultava runsaslukuisimmiksi. ”Kulttuurin” ei saa enää antaa pöyhkeillä muotojen yksittäisen keksijän yhteistyöllä.

Liittolaisuudet ovat mahdollisia kaikkialla.

Jotta olisimme tehokkaita, kapitalismin kiertojen murtaminen vaatii, että irtautumiset moninkertaistuvat ja lujittuvat.

Meille tullaan kertomaan, että jäämme kahden vaihtoehdon väliin, joista molemmat koituvat kohtaloksemme: joko muodostamme uhkan imperiumille, jolloin meidät tuhotaan nopeasti. Tai emme pysty luomaan sellaista uhkaa, jolloin olemme jälleen kerran tuhonneet itsemme.

Jäljelle jää ainoastaan uhkapeli vielä yhdestä mahdollisesta lopputuloksesta, kapeasta tiestä, jota pitkin mahdumme juuri ja juuri kulkemaan. Juuri siihen riittävä, että *ne kaikki jotka kuulevat* voivat kävellä ja elää.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Kutsu
2004

Toimitus.co
Kutsu (ransk. Appel) julkaistiin ensimmäistä kertaa ranskaksi vuonna 2004. Tästä lähtien kirjoitus on levinnyt ympäri maailmaa erilaisina käännöksinä ja omakustannepainatuksina. Kutsua on levitetty Suomessa jo pitkään englanninkielisenä käännöksenä nimeltä Call. Kirjoituksen anonyymiydestä huolimatta se liitetään usein siihen samaan ympäristöön, josta on ilmestynyt kaksi numeroa Tiqqun-lehteä (ensimmäinen numero vuonna 1999 ja toinen 2001) sekä myöhemmin Näkymätön Komitea -nimellä kirjat Tuleva Kapina (2007) ja Ystävillemme (2014) sekä uusimpana toistaiseksi suomentamaton Nyt (ransk. Maintenant, 2017). Tulevasta kapinasta on tehty suomessa parikin eri painosta, josta viimeisimmän voi ladata ilmaiseksi Kolera-kustantamon sivulta. Toimitus julkaisi Kutsun luku kerrallaan vuoden 2017 aikana suomenkielisenä käännöksenä. Luvut III ja V on julkaistu aiemmin osoitteessa Takku.net, mutta näiden pohjalta tehtyjä uusia suomennoksia on muokattu

fi.theanarchistlibrary.org